

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

« Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις » (Α' Κο 1,30)

Εὐλογημένη
κατανυκτικὴ
Μ. Σαρακοστή

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ὀΝΟΜΟΥ ὉΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ ΟΗ΄
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2023
Ἄρ. Φύλ. 925

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο Όργανο

Όμωνύμου Όρθοδόξου Αδελφότητας
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534

Τεύχ. 925, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2023

Ίδιοκτησία - Έκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518
www.apolytrosis.gr
e-mail: apolytrosis@otenet.gr

Δ/ντής Συντάξεως:
Γεώργιος Μυτιληναίος
Άλ. Συμεωνίδη 6, 54639 Θεσ/νίκη

Δημιουργικό, προεκτύπωση,
καλλιτεχνική επιμέλεια:

«Χριστιανική Έλπίς»

Όρθόδοξη Αδελφότητα,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ.: 2310 677136

Έκτύπωση - βιβλιοδεσία:
«ΛΙΘΟΣ», Κιάτο Κορινθίας
Τηλ.: 27420 20584

Έτήσια συνδρομή:

Έσωτερικού: 12€

Έξωτερικού: 35€

Κύπρου: 25€ ΗΠΑ: 45\$

Καναδά: 50\$ Αύστραλίας: 55\$

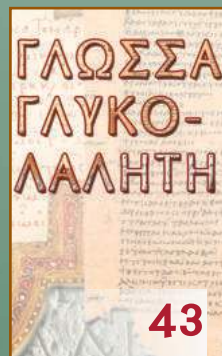
Άρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
6074010115324
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Γιά τούς συνδρομητές
του έξωτερικού

IBAN: GR 94 0171 0740 0060
7401 0115 324

Περιεχόμενα

Είσαι άκόμη άνθρωπος;.....	35
Τρεις λέξεις-φράσεις πού μάς ζυγίζουν.....	36
Θυσία έξαγοράς	38
Άς τόν προϋπανθήσουμε.....	40
Μιά ζωγραφιά (ποίημα)	41
Στό σπίτι.....	42
Γλώσσα γλυκολάλητη.....	43
Ό άγιος Μάξιμος ό Όμολογητής καί ή όλότητα χώρου καί χρόνου (Β΄)	46
Εύάρεστοι στόν Θεό (Α΄ Θε 4,1).....	48
Τό μέτωπο τής Ήπειρου (Β΄) Ό άέρας τής λευτεριάς στά Γιάννενα!.....	50
Ή Έλλάδα καί οι Έλληνες μέσα από τά τουρκικά σχολικά βιβλία. (Β΄) Ίδεολογικό ύπόβαθρο τής τουρκικής έκπαίδευσης	52
Φωκίων Άθηνάιος ό χρηστός	55
Έκδηλώσεις τής Αδελφότητας.....	57
Όταν οι μάσκες πέφτουν... (διήγημα).....	58
Ματωμένο Μουντιάλ 2022	60
Συζητώντας τά γεγονότα... ..	62

Εἶσαι ἀκόμη ἄνθρωπος;...

Ὁ γέροντας Συμεών, καθώς δέχεται στά χέρια του τόν μικρό Ἰησοῦ, τόν υἱό τῆς Παρθένου, ζεῖ τήν πιό συγκλονιστική στιγμή τῆς ζωῆς του! Ἡ ὑπόσχεση πού του εἶχε δώσει τό Πνεῦμα τό ἅγιο, ὅτι δέν θά πεθάνει πρῖν ἀντικρίσει τόν Σωτήρα τῆς ἀνθρωπότητας, ἡ ἱερή αὐτή λαχτάρα μέ τήν ὁποία γέρασε καί ἄσπρισε, δέν εἶναι πλέον ἐπαγγελία, ἀλλά μιά πραγματικότητα πού τή βαστᾶ στήν ἀγκαλιά του!

Ναί! Ὁ Ἰησοῦς, αὐτό τό βρέφος τῶν σαράντα ἡμερῶν πού, ὅπως ὄριζε ὁ μωσαϊκός Νόμος, ἀφιερώνεται στόν Θεό, ἄς φαίνεται ἕνα ἀπλό Ἑβραϊόπουλο· εἶναι ὁ Μεσσίας, ὁ Χριστός, ἡ «προσδοκία ἐθνῶν» (Γέ 49,10)! Αὐτός πού πόθησαν νά δουν ὁ Ἄβραάμ, ὁ Ἰσαάκ, ὁ Ἰακώβ καί ὅλοι οἱ ἅγιοι καί δίκαιοι τοῦ παρελθόντος, ἀλλά πού ἀξιώθηκε μόνον αὐτός ὁ ἀφανής, ὁ ἐντελῶς ἄγνωστος... Τώρα πλέον ὁ Συμεών δέν ἐπιθυμεῖ κάτι ἄλλο. Ἔς πεθάνει· τίποτε δέν πρόκειται νά ἀναστατώσει τήν εἰρήνη του. Ὁ δρόμος γιά τή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν ἄνοιξε...

Πόσο εὐλαλή εἶναι αὐτή ἡ εὐλογημένη γεροντική παρουσία! Καταρχάς μάς δείχνει πόσο χαριτωμένη εἶναι ἡ ζωή, ἀκόμη καί τοῦ γήρατος, ὅταν φωτίζεται ἀπό τή μορφή τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τότε ὁ ἄνθρωπος ἀπελευθερώνεται ἀπό τόν δυναστικό φόβο τοῦ θανάτου, καί τά γηρατεῖα ἀπό ἀδιέξοδο μεταποιούνται σέ ἀνανέωμα καί φῶς. Τότε καί ἡ ἀρρώστια, ἀλλά καί ἡ ἔξοδος πού πλησιάζει, ἀντιμετωπίζονται μέ θάρρος καί αἰσιοδοξία, καί ἀντί νά περιμένεις ἀπέλπιδα «τό μοιραῖο», προσδοκᾶς μέ χαρά νά συναντήσεις τόν Ἀρχηγό τῆς ζωῆς.

Ὑπογραμμίζει ἀκόμη τό παράδειγμα τοῦ τίμιου αὐτοῦ γέροντα καί μιά ἄλλη μεγάλη ἀλήθεια: Ὅτι γιά τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου δέν ἐξαρτᾶται ἀπό τό ἄν εἶναι κανεῖς νέος ἢ γέροντας. Σήμερα βέβαια ὁ κόσμος λατρεύει τή δύναμη καί θεωρεῖ τά γηρατεῖα τέλημα ἢ καί βάρος, ὅμως στήν Ἐκκλησία δέν μπορεῖ νά συμβαίνει αὐτό. Ὅπως τονίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, οἱ γέροντες γιά τόν Χριστιανό, καί μάλιστα οἱ οἰκεῖοι, δέν ἐπιτρέπεται σέ καμιά περίπτωση νά θεωροῦνται ἄχθος καί πρόβλημα, ἀλλά ἄξιοι σεβασμοῦ καί τιμῆς· «τοῦτο γάρ ἐστὶ καλόν καί ἀπόδεκτον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ» (Α΄ Τι 5,4).

Δυστυχῶς στήν ἐποχή μας χάνεται -ἢ χάθηκε ἤδη- αὐτή ἡ ἀρχοντιά. Διότι εἶναι ἀληθινή ἀρχοντιά νά γίνεσαι βακτηρία σ' αὐτούς πού ἔδωσαν τά πάντα, ὥστε νά ἀπολαμβάνεις ἐσύ τή ζωή. Ἀρχοντιά, καί συνάμα ἀπόδειξη ὅτι εἶσαι ἀκόμη ἄνθρωπος!...

Τρεῖς λέξεις-φράσεις πού μᾶς ζυγίζουν

Φεβρουάριος. Καί πάλι ἱερό Τριῶδιο. Καί πάλι ἐγγήγορη. Καί πάλι ἔλεγχος καί αὐτοεξέταση: Ἔχω ἄραγε ταπεινώση; Ἔχω μετάνοια; Ἔχω φόβο Θεοῦ, ἔμπονη προσευχή, ἀγάπη καί συγχωρητικότητα; Διότι ἂν δέν ἔχω, ἂν τό λυχνάρι μου ἔχει σβήσει (βλ. Μθ 25,8), ἢ εἶμαι κουρελής καί δέν φοράω «ἔνδυμα γάμου» (Μθ 22,12), θά μείνω σκοτεινός κι ἔρημος ἔξω ἀπό τή βασιλεία τοῦ Πάσχα· ἀπόβλητος ἀπό τούς γάμους τοῦ ἀρνίου Χριστοῦ.

Βέβαια τό θεμέλιο καί ἡ βάση κάθε πνευματικῆς προκοπῆς εἶναι ἀσφαλῶς ἡ ταπεινώση, τό ταπεινό φρόνημα. Ταπεινώση θά πεῖ νά αισθάνεσαι τήν ἀνεπάρκεια σου. Νά ἀναγνωρίζεις ὅτι ὡς ἄνθρωπος εἶσαι ἐλλειμματικός καί νά ἀναζητᾶς τήν πληρότητα σ' αὐτόν πού πληρώνει τά πάντα, στόν ἅγιο Θεό. Διότι ἂν τυχόν φαντάζεσαι ὅτι εἶσαι αὐτάρκης καί λές μέσα σου ὅτι «πλούσιός εἰμι... καί οὐδενὸς χρεῖαν ἔχω» (Ἀπ 3,17), θά μείνεις μακριά ἀπό τίς εὐλογίες τοῦ Κυρίου καί θά πορεύεσαι φαντασμένος, ἀλαζών καί ἀλύτρωτος.

Ἐδῶ βέβαια πρέπει νά προσέξουμε τό ἐξῆς: Γιά τή διάγνωση τοῦ ταπεινοῦ φρονήματος δέν προσφέρεται τόσο ἡ εὐσέβεια μας, ὅσο ἡ ἀνθρωπιά μας. Ἡ εὐσέβεια εἶναι ἕνα μέγεθος μυστικό, τῆς ψυχῆς, δύσκολα ἐλέγχεται. Ἡ ἀνθρωπιά ὅμως ἐλέγχεται πολύ εὐκόλα, διότι ἐμπίπτει στίς αἰσθήσεις. Ὡς ἐκ τούτου ἡ συνεπαγωγή εἶναι σχεδόν ἀπλή, ἀλλά πάντοτε ἔγκυρη: Εἶμαι ἀλαζών ἀπέναντι στόν συνάνθρωπό μου πού βλέπω καί συναναστρέφομαι; Τότε εἶναι βέβαιο ὅτι ἔτσι ἀκριβῶς συμπεριφέρομαι -ἔστω καί ἀνεπίγνωστα- καί ἀπέναντι στόν Θεό πού δέν βλέπω (πρβλ. Α' Ἰω 4,20).

Θά ἐστιάσουμε, λοιπόν, γιά τόν σκοπό μας σέ τρεῖς χαρακτηριστικές λέξεις-φράσεις πού δείχνουν ἀνθρωπιά· δέν χρειάζεται κάτι περισσότερο:

* **Εὐχαριστῶ.** Ἡ λέξη πού πραγματικά μᾶς ξεσκεπάζει. Ἐννοῶ ὅτι ἐμεῖς, πού μπορεῖ νά εἶμαστε νηστευτές, φιλακόλουθοι κ.τ.τ., «ξεχνᾶμε» πολλές φορές νά

έκφράσουμε τήν εὐγνωμοσύνη μας στὸν συνάνθρωπο πού μᾶς εὐεργέτησε, καί ἰδίως ὅταν εἴμαστε ἡλικιακά, ἱεραρχικά ἢ καθ' οἰονδήποτε τρόπο ἀνώτεροί του. Προτιμοῦμε κυριολεκτικά νά ματώσουμε τή γλώσσα μας, παρά νά βγάλουμε ἀπό τό στόμα μας ἓνα «εὐχαριστῶ». Γιατί συμπεριφερόμαστε ἔτσι; Μά διότι ἡ εὐγνωμοσύνη, ἡ ἀληθινή εὐγνωμοσύνη, μᾶς ἀναγκάζει νά παραδεχτοῦμε ὅτι ἐμεῖς οἱ «κάποιοι» εἴχαμε ἀνάγκη· ὅτι δέν μπορούσαμε νά τὰ καταφέρουμε στό συγκεκριμένο πρόβλημα, ἐνῶ ὁ ἀδελφός, ὁ «κατώτερός μας», μπόρεσε· ὅτι, παρά τή μεγάλη ἰδέα πού ἔχουμε καλλιεργήσει γιά τόν ἑαυτό μας, δέν εἴμαστε τελικά τέλειοι...

* **Συγγνώμη.** Μιά ἄλλη, ἐπίσης, λέξη τήν ὁποία σκέτη, χωρίς δικαιολογίες καί «ναί μέν, ἀλλά», ξεστομίζουμε πολύ σπάνια καί σίγουρα πολύ πιό δύσκολα ἀπό τό «εὐχαριστῶ». Ὁ λόγος εἶναι ὅτι, ὅταν εὐχαριστεῖς, παραδέχεσαι ὅτι ὑπήρξες μόνον ἀδύναμος. Ὅταν ὅμως ἀναγνωρίζεις ὅτι ἔφταιξες καί ζητᾶς συγγνώμη, παραδέχεσαι καί ἀδυναμία, καί ὅτι ἀπέτυχες, καί ὅτι οἱ ἐπιλογές σου ἀποδείχτηκαν σκάρτες, καί κυρίως ὅτι ἔγινες αἰτία νά ζημιωθοῦν κι ἄλλοι. Αὐτό τό πράγμα εἶναι πικρότατο, πολύ ὀδυνηρό! Καί χρειάζεται λεβεντιά ψυχῆς γιά ν' ἀρνηθεῖς νά κρυφτεῖς πίσω ἀπό τερτίπια, ἢ -τό χειρότερο- νά μεταθέσεις τίς εὐθύνες σου. Εἶναι δέ τόσο ἰσχυρός ὁ πειρασμός νά λιποτακτῆσουμε μπροστά σέ τέτοιες καταστάσεις, πού πολλές φορές διολισθαίνουμε στά βρόχια του χωρίς κᾶν νά τό καταλάβουμε. Ἄλλωστε, ἡ ἀποποίηση εὐθυνῶν καί τό «κρυφτό» μέ τή φωνή τῆς συνείδησης ἦταν ἡ δεύτερη πτώση τῶν πρωτοπλάστων, πού ὑπῆρξε ἀκόμη πιό οἰκτρῆ ἀπό τήν πρώτη.

* **Δικό μου ἦταν τό λάθος.** Ἐδῶ πιά, ὅταν δηλαδή ἀναγνωρίζει κανεῖς ὅτι γιά μιά συλλογική ἀποτυχία εὐθύνεται μόνον ὁ ἴδιος καί κανεῖς ἄλλος, καί δηλώνει πρόθυμος νά σηκώσει ὅλο τό βάρος τῶν συνεπειῶν της, δέν πρόκειται ἀπλά γιά ταπεινοφροσύνη ἀλλά γιά ἡρωισμό! Δέν χρειάζονται γι' αὐτό ἐξηγήσεις. Τό νιώθουμε ὅλοι. Καί λέω «τό νιώθουμε», διότι τόν ἡρωισμό δέν τόν ἀντιλαμβάνεσαι μέ τόν νοῦ, ἀλλά μέ τήν καρδιά. Τό μυαλό μπροστά σέ μιά τέτοια ἐπιλογή μᾶς μπλοκάρει. Μᾶς ὑπογραμμίζει ἢ ὅτι «ἡ εὐθύνη σέ μιά ὁμάδα δέν εἶναι ποτέ ἀτομική» ἢ ὅτι «ἐσύ πήγες νά κάνεις τό καλό καί θά βρεῖς τώρα τόν μπελά σου!» ἢ ὅτι «κανένας τους δέν σέ βοήθησε!» κ.τ.τ.. Καί λογικά ἴσως νά ἔχει δίκιο. Ἡ καρδιά ὅμως τοῦ ταπεινοῦ, πού δέν νοιάζεται πρῶτα γιά τόν ἑαυτό του ἀλλά γιά τήν ἀνάπαυση τῶν ἀδελφῶν, πού ἔχει ὑποταχθεῖ ἀπόλυτα στήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ «ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε» (Γα 6,2) χωρίς ὄρους, ξέρει ποιόν δρόμο πρέπει νά πάρει...

Εἶναι ὁ ἴδιος δρόμος πού βάδισε Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε στούς ὤμους του τό βάρος τῆς ἀθλιότητάς μας, ἄν καί προσωπικά ὑπῆρξε ἀθῶος, ὁ μόνος ἀθῶος πάνω στή γῆ. Ὁ Χριστός μας, ὁ «πρῶτος καί ταπεινός τῆ καρδιά» (Μθ 11,29), πού δέν ἔπαψε ὅμως οὔτε στιγμή νά εἶναι καί ὁ παντοδύναμος Θεός, γιά ν' ἀπαλλάξει ἐμᾶς ἀπό τήν καταδίκη, τήν ὑπέμεινε ὁ ἴδιος. Πέθανε ὁ πάναγνος, ἐνῶ ἔπρεπε νά πεθάνουμε μιά γιά πάντα ἐμεῖς, οἱ βρόμικοι. Γίνεται, λοιπόν, μετά ἀπ' αὐτό νά ὑπολογίζουμε οἱ δωρεάν σωσμένοι «ἀξιοπρέπειες», νά ἀπαιτοῦμε «δικαιώματα» καί μαζί νά νομίζουμε ὅτι εἴμαστε ταπεινοί!...

Καλόν ἀγῶνα σέ ὅλους μας!

Εὐ. Ἀλ. Δάκας

Ἁ λαός προσφέρει ὡς θυσία τὰ «πρωτογεννήματα τῶν ζώων» (κώδ. 602, φ. 158β)

Θυσία ἐξαγορᾶς

Μέσα στό πλούσιο τελετουργικό τυπικό τῶν θυσιῶν στήν Π. Διαθήκη διακρίνεται μία ἰδιαίτερη θυσία, ἡ ὁποία ἀφορᾶ στήν ἐξαγορά ὄλων τῶν πρωτογεννημάτων τοῦ Ἰσραηλίτη ἀπό τὰ παραγόμενα προϊόντα γῆς καί τὰ ἐκτρεφόμενα ζῶα ἕως τὰ πρωτότοκα παιδιά τῆς οἰκογένειας (βλ. Ἔξ 13,1ε΄ 22,29ε΄ Ἄρ 18,1-17). Ὅσον ἀφορᾶ στά προϊόντα τῆς ἐργασίας του, ὀρίζεται νά προσφέρονται θυσία στό θυσιαστήριο τῶν ὀλοκαυτωμάτων (βλ. Ἔξ 23,16-19), διότι ὁ Γιαχβέ εἶναι ὁ Κύριος τῆς Γῆς καί ἐκεῖνος πού τὰ χάρισε στόν λαό του γιά τήν ἐπιβίωσή του.

Ὅσον ἀφορᾶ ὅμως στά παιδιά καί κατ' ἀκρίβειαν τό πρῶτο ἀρσενικό παιδί, αὐτό ἀνήκει στόν Θεό ὄχι λόγω τῆς θεϊκῆς ἐξουσίας, ἀλλά διότι εἶναι ἐκεῖνος πού ἀπελευθέρωσε-λύτρωσε τούς Ἰσραηλίτες ἀπό τή δουλεία τῆς Αἰγύπτου. Γιά τόν λόγο αὐτό ὀλόκληρος ὁ Ἰσραήλ ἀποκαλεῖται «πρωτότοκος υἱός» τοῦ Γιαχβέ

(Ἔξ 4,22). Ὅπως ἐξηγεῖται στό βιβλίο τῆς Ἐξόδου, ὅταν θά γίνεται ἡ ἐξαγορά καί «ἐρωτήση σε ὁ υἱός σου μετὰ ταῦτα λέγων· Τί τοῦτο; καί ἐρεῖς αὐτῷ, ὅτι ἐν χειρὶ κραταιᾷ ἐξήγαγε ἡμᾶς Κύριος ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ἐξ οἴκου δουλείας· ἠνίκα δὲ ἐσκλήρυνε Φαραῶ ἐξαποστεῖλαι ἡμᾶς, ἀπέκτεινε πᾶν πρωτότοκον ἐν γῆ Αἰγύπτῳ, ἀπὸ πρωτοτόκων ἀνθρώπων ἕως πρωτοτόκων κτηνῶν· καί διὰ τοῦτο ἐγὼ θύω τῷ Κυρίῳ πᾶν διανοῖγον μήτραν, τὰ ἀρσενικά, καί πᾶν πρω-

τότοκον τῶν υἱῶν μου λυτρώσομαι» (13, 14-15). Ἡ ἐξαγορά ὀρίσθηκε νά γίνεται μέ τήν προσφορά στό ἱερό τοῦ χρηματικοῦ ποσοῦ τῶν πέντε ἀγίων σίκλων (βλ. Λε 27, 6· Ἄρ 18,16).

Ἀπό πολυάριθμες ἀρχαῖες πηγές γνωρίζουμε σήμερα ὅτι παρόμοιες ἀντιλήψεις γιά τὰ πρωτότοκα παιδιά κυκλοφοροῦσαν στούς εἰδωλολατρικούς λαούς τοῦ περιβάλλοντος τοῦ Ἰσραήλ. Σέ χανααντικές καί ἄσσυριακές λατρεῖες ἡ πίστη ὅτι τὰ παιδιά τῶν ἀνθρώπων ἀνήκουν στίς θεότητες, τούς ὑποχρέωνε νά τὰ προσφέρουν σέ αὐτές, δηλαδή νά τὰ θυσιάζουν, ὅταν νόμιζαν ὅτι ἐκεῖνες τὰ ἀπαιτοῦσαν γιά διάφορους λόγους. Σέ περιόδους θρησκευτικῆς παρακμῆς καί συγκρητισμοῦ, ἡ πρακτική αὐτή υἰοθετήθηκε καί ἀπό τούς Ἰσραηλίτες, οἱ ὁποῖοι τέλεσαν ἀνθρωποθυσίες παιδιῶν. Χαρακτηριστική περίπτωση καταγράφεται στό βιβλίο τοῦ Μιχαῖα, ὅταν ὁ προφήτης ἐλέγχει τόν λαό γιά τήν παραβίαση τῆς Διαθήκης μέ τόν Γιαχβέ καί ἐκεῖνος προκειμένου νά ἐξιλεωθεῖ ἀντιπροτείνει, ἔ-

στω και ως ρητορική υπερβολή, τή θυσία τών πρωτότοκων παιδιών του: «εἰ δὴ πρωτότοκά μου ὑπὲρ ἀσεβείας, καρπὸν κοιλίας μου ὑπὲρ ἀμαρτίας ψυχῆς μου;» (6,7). Ὁ προφήτης Ἰερεμίας μὲ ἀποτροπιασμό ἀναφέρει τίς ἀνθρωποθυσίες παιδιῶν πού συνέβησαν ἐπὶ βασιλέως Μανασσῆ (πρβλ. Δ' Βα 21,6) παρουσιάζοντας τὸν Θεό Γιαχβέ νά ὁμολογεῖ ὅτι τέτοια πράγματα «οὐκ ἐνετειλάμην οὐδὲ διενόηθην ἐν τῇ καρδίᾳ μου» (1ε 19,5' 7,31).

Ὁ ἅγιος Ἀμφιλόχιος Ἰκονίου παρατηρεῖ ὅτι ἡ μωσαϊκὴ αὐτὴ διάταξη μόνο συμβατικά μπορεῖ νά θεωρηθεῖ ὅτι ἀφοροῦσε στήν ἀρχαία ἰσραηλιτικὴ οἰκογένεια, καθὼς δέν κυριολεκτεῖται σέ κανένα ἀρσενικό παιδί. Θεσπίζεται προφητικά μὲ μόνη ἀναφορά στὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό. Διότι, ὅπως εὔστοχα ἐξηγεῖ, «πᾶσα φύσις παρθένου, πρῶτον ἐκ συνουσίας ἀνδρὸς διανοίγεται ἢ μήτρα καὶ εἶθ' οὕτως τίκτει. Ἐπὶ δὲ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν οὐχ οὕτως· ἀλλὰ χωρὶς συνουσίας αὐτὸς διανοίξας τὴν μήτραν τῆς παρθένου, ἀφράστως προήλθεν· ὥστε τὸ "Πᾶν ἄρσεν διανοίγον μήτραν, ἅγιον τῷ Κυρίῳ κληθήσεται", εἰς τὸν Κύριον μόνον ἀναφέρεται» (Λόγος εἰς τὴν Ὑπαπαντήν, PG 39,48B).

Ἐκπληρώνοντας, λοιπόν, καὶ αὐτὴ τὴ νομικὴ ὑποχρέωση ὁ Κύριός μας ἐξαγοράσθηκε ὡς γνήσιος Ἰουδαῖος ἀπὸ τοὺς «γονεῖς» του μὲ τὸ ποσό τῶν πέντε σίκλων, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκάς (2,23-24). "Ἐτσι θά γίνει δυνατόν στή συνέχεια νά προσφερθεῖ ὁ ἴδιος ὡς «πρωτότοκος» (Κλ 1,15), «υἱὸς ἀγαπητὸς» (Μθ 3,17) καὶ «μονογενὴς» (1ω 3,16) ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ Σταυροῦ, γιὰ νά ἐξαγοράσει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν κατάρα τοῦ νόμου καὶ τοῦ θανάτου (βλ. Γα 3,13) καὶ νά τοὺς ὀδηγήσει ἀπευθείας «εἰς ἀνάστασιν ζωῆς» (1ω 5,29).

Ἀθανάσιος Γ. Παπαρνάκης

Γιὰ μιὰ προσέγγιση στὰ θεόπνευστα κείμενα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης

Ἀποδίδει μὲ συντομία ἀλλὰ καὶ θαυμαστή πληρότητα τὸ περιεχόμενο τοῦ κηρύγματος τῶν 12 μικρῶν προφητῶν. Παράλληλα μὲ τὸν εὐστοχο σχολιασμό ὑπογραμμίζει τὴν ἐπικαιρότητά του στὴν ἐποχὴ μας.

Περικοπὲς ἀπὸ τὸ ἀρχαῖο κείμενο καὶ ἀπόδοσή τους στὴ σύγχρονη ἑλληνικὴ γλῶσσα.

**Ζητήστε τα στὸ Βιβλιοπωλεῖο μας
«ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»**

Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518

e-shop <http://books.apolytrosis.gr>

Πατερικά μηνύματα

Ἡ Ὑπαπαντή τοῦ Χριστοῦ, φρέσκο, Καθολικό Ἱερὸς Μονὴς τοῦ Ντέσανι

Ἄς τὸν προῦπαντήσουμε

Σάν τό πολυεδρικό διαμάντι πού θαμπώνει τὸν παρατηρητὴ φαντάζει ἀνάμεσα στοὺς σταθμούς τῆς θείας οικονομίας ἡ δεσποτική καὶ θεομητορική ἐορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου. Κάποιες ἀνταύγειες ἀπὸ τὴ λάμψη τῆς θά μεταφέρουμε ἐδῶ, ὅπως τίς συλλαμβάνει ἡ θεοφώτιστη σκέψη τῶν ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας.

Προκειμένου νά μιλήσει στοὺς πιστοὺς γιὰ τὸ μεγάλο αὐτὸ γεγονός ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, νιώθει φτωχός, αὐτὸς ὁ βαθυνούστατος στὴ σύλληψη καὶ κραταίος στὴ διατύπωση θεολογικῶν ἐννοιῶν. Ὡστόσο, προτρέπει νά προσεγγίσουμε ὅσα «θεοπρεπῶς» ἐκπληρώνονται, καθὼς ὁ «δι' ἡμᾶς νηπιάσας» Κύριος προσέρχεται στὸν ναὸ καὶ ἀφιερώνεται ὡς πρωτότοκος υἱός, αὐτὸς ὁ ἀναρχος Θεός. Ἡ προσέγγιση στό νόημα τοῦ μυστηρίου θά μᾶς στηρίξει στὴν πίστη καὶ στὴ «φι-

λοθεΐα».

Αὐτὸς εἶναι ὁ νόμος καὶ ὁ ἴδιος τώρα ὑποτάσσεται στὸν νόμο. Καὶ αὐτὸ τό ἔκανε κατ' οικονομίαν, ἐξηγεῖ ὁ Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, διότι ἔπρεπε Αὐτὸς νά ἐκπληρώσει ὅλα ὅσα προβλέπει ὁ νόμος (βλ. Μθ 3,15), ὥστε νά μᾶς ἐξαγοράσει ἀπὸ τὸν νόμο. Ὅταν, λοιπόν, τὸν δεῖς νά τηρεῖ τὸν νόμο, νά μὴ σκανδαλιστεῖς, ἀλλὰ περισσότερο νά ἐμβαθύνεις στὴ θεία οικονομία.

Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ ἀγιορείτης στά Προλεγόμενα τοῦ Κανόνος τῆς Ὑπαπαντῆς θαυμάζει «διὰ τὰς χάριτας καὶ τὰ θαύματα πού περιέχει ἡ παρούσα πανήγυρις», ἐστιάζοντας στά πρόσωπα πού περιβάλλουν τὸ βρέφος Ἰησοῦ. Βλέπει τὴν Παρθένο «πολλὰ ἐνθεωτάτη», νά στέκεται στό ἔδαφος τοῦ ναοῦ «παρθενικῶς ἅμα καὶ βασιλικῶς». Τό ἀγκαλοκρατούμενο βρέφος δέν τὴ βαρύνει· μάλλον τὴν ἐλαφρύνει, καθὼς

χαίρεται άπαλά στην άγκαλιά
τῆς Μητέρας.

Ὁ γηραιός Συμεών, μέ τό
ρουτιδιασμένο πρόσωπο, ἔχει
σταθερά καί δυνατά τά πόδια
καί τά χέρια καί τή φωνή του,
ώστε μέ τά πόδια προϋπαντᾶ
τό παντοδύναμο βρέφος, μέ
τά χέρια τό έναγκαλίζεται εὐ-
λαβικά καί χαρμόсуна μαζί,
ένῳ μέ τή φωνή του ζητᾶ τήν
ἀπόλυση. Καί ἡ γερόντισσα
Ἄννα λησμονώντας τά γηρα-
τειά της δοξολογεῖ καί εὐχαρι-
στεῖ τόν Θεό.

Ἄμποτε κι ἐμεῖς νά μιμη-
θοῦμε τή σωφρονεστάτη Ἄν-
να, εὐχεται ὁ ἅγιος Νικόδημος
ἐρμηνεύοντας τό τελευταῖο
τροπάριο τοῦ Κανόνα, καί νά
εὐχαριστοῦμε τόν Κύριο ἡμῶν
Ἰησοῦ Χριστό γιά τή μεγάλη
καί ἀκατάληπτη εὐεργεσία
πού μᾶς προσέξησησε, ἀναπλά-
θοντας τή φθαρμένη φύση
μας μέ τήν «έν σαρκί» παρου-
σία του.

Ἐλάτε καί σεῖς, φιλόχρι-
στοι καί φιλόθεοι, καλεῖ ὁ ἅγι-
ος Κύριλλος Ἱεροσολύμων, νά
προϋπαντήσουμε ὅλοι καθα-
ροί καί χαρούμενοι τόν ἐρχο-
μό τοῦ Κυρίου καί Δεσπότη
μας! Νά τόν προϋπαντήσουμε
ὄχι νομικά, ἀλλά πνευματικά·
ὄχι νιώθοντας ἀπόλαυση στήν
κοιλιά, ἀλλά σκιρτώντας μέ τό
πνεῦμα· ὄχι μεθώντας μέ κρα-
σί, ἀλλά ὄντας θερμοί στό
πνεῦμα...

Ὀλυμπιάδα

Μιά ζωγραφιά

Ζωγραφίζω μιά μάνα!

Φτιάχνω μάτια στρογγυλά καί μεγάλα·
(Λένε πώς οἱ μάνες τά βλέπουν ὄλα).

Βάνω μιά κουκκίδα γιά μύτη·
(Δέν ἔχουνε σχεδόν οἱ μάνες μύτη...).

Τό κούτελο πλατύ καί περήφανο·
(Ἐχουν σάν στρατιῶτες τό μέτωπο ψηλά).

Πῶς νά σχεδιάσω τό στόμα,
γιά νά ἔναι γελαστό
καί σφραγισμένο μαζί;
(Οἱ μάνες, ξέρετε,
χαμογελοῦν καί σωπαίνουν...).

Τῆς γεμίζω τό στήθος παράσημα·
(Αὐτά βγαίνουνε εἰς διπλοῦν...
ένα δίνουν στό παιδί κι ένα στή μάνα).

Ξέχασα τήν καρδιά! Ποῦ νά τή βάλω;
Κάτ' ἀπ' τό στήθος δέν χωρεῖ...
Τήν περνῶ σέ κορδέλα
καί τήν κρεμῶ ἀπ' ἔξω...
(Μά... φίλοι μου,
αὐτό δέν μοιάζει καρδιά·
εἶν' ὀλάκερη πλατεία!!!...).

Ναυσικά Ἰεσσαί - Κασιμάτη

Στό σπίτι

Αυτός δέν εἶχε φύγει ποτέ μακριά. Μέσα στό σπίτι του ἦταν πάντα, μαζί μέ τόν πατέρα του. Ἄσχετα ἂν ἦταν σάν νά μήν ἦταν. Ἐκεῖ μέσα ζοῦσε ἀφρόνως μέσα στή συνήθεια, τήν ἐπιφανειακότητα καί τόν ἐφησυχασμό. Ὅμως δέν πήγαινε ἄλλο, δέν ἄντεχε. Ἄρχισε νά πεινάει. Εἶχε ἀκούσει πολλές φορές ὅτι ὁ Θεός θέλει ἀπό μᾶς μόνο ἕνα πρῶτο βῆμα. Εἶχε μπεῖ τό Τριῶδιο κι ἀπελπισμένος ἀπ' τόν ἑαυτό του ἔκανε τήν τελευταία ἀπέλπιδα προσπάθεια γι' αὐτό τό πρῶτο βῆμα.

Καθάρᾳ Δευτέρα καί Τρίτῃ δέν ἔφαγε, δέν ἤπιε τίποτε. Οὔτε ἕνα ψίχουλο ψωμί, οὔτε μιά στάλα νερό. «Ἡ γλῶσσά μου κεκόλληται τῷ λάρυγγί μου» (Ψα 21,16). Τρίτῃ βράδυ δέν κοιμήθηκε λεπτό ὡς τά χαράματα. «Ἠγρῦπνησα καί ἐγενόμην ὡς στρουθίον μονάζον ἐπὶ δώματος» (Ψα 101,8). Ἐλεήμων, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Τίς ἐπόμενες δύο-τρεῖς μέρες ἦταν σάν ἄρρωστος, παραπατοῦσε, σάν νά μήν ἔβλεπε. Ἦταν μιά μικρή Δαμασκός στή ζωή του.

Ἄνοιξε τήν πόρτα καί μπήκε μέσα στό ἐξομολογητήρι. Ἐδῶ πού ἔρχεται ἀνελλιπῶς χρόνια ὀλόκληρα. Ἐδῶ πού ἦταν πάλι πρὶν λίγο καιρό. Ἄσχετα τό πῶς καί τί ἐξομολογοῦνταν. Σήμερα ὅμως κατάλαβε τί σημαίνει ὁ πατέρας νά περιμένει στήν πόρτα κοιτάζοντας μακριά στόν ὀρίζοντα μήπως κάπου φανεῖ τό παιδί του. Εἶδε ἀπέναντί του τόν πνευματικό διπλωμένο, κυρτωμένο ἀπ' τά χρόνια, τόν κόπο, τήν ἄσκηση, νά κάνει κι αὐτός τήν τελευταία προσπάθεια γιά νά τόν συνεφέρει. Νά ἀρθρώνει αὐτός αὐτά πού δέν μπορούσε χρόνια νά ἀρθρώσει ὁ ἴδιος. «Πάτερ, ἦμαρτον εἰς τόν οὐρανόν καί ἐνώπιόν σου» (Λκ 15,18).

Βγαίνοντας ἔξω μόνο μιά λέξη μπορούσε νά πεῖ γιά τή ζωή του πού πέρασε: τυφλότητα. Αὐτό πού ἔζησε δέν ἦταν μιά ἀκόμη τυπική ἐξομολόγηση.

Ήταν κάτι σαν Μεταμόρφωση, σαν ο ιερέας να άφησε να φανεί μπροστά του κάτι άπ' τή δόξα του ούρανού. Ήταν σαν Άποκάλυψη, σαν να βρέθηκε «έν πνεύματι, έν τή Κυριακή ήμέρα έν τή νήσω Πάτμω» (βλ. Άπ 1,9-10) και είδε κάτι άπ' τά μελλούμενα. Ήταν σαν τήν κλήση των μαθητών στή Γεννησαρέτ. Κλήση στήν αγιότητα. Ήταν σαν παράδοση διαθήκης: Ζωή στό σπίτι του Πατέρα σημαίνει ότι πρέπει -ναί πρέπει- να τηρούμε μέ ταπεινότητα τίς έντολές Του. Ήταν σαν τήν εύλογία που άφησε ο Ήλιος στόν Έλισαίο φεύγοντας για τόν ουρανó. Ήταν ή τελευταία κραυγή «έπιλαβοϋ τής αίwnίου ζωής» (Α' Τι 6,12) προς τό πτωχó τό τέκνο του, που σπάραζε κάτω στά πόδια του.

Ήταν ή τελευταία αγωνιώδης, έργώδης προσπάθεια και των δύο για τήν πιó δύσκολη έπιστροφή, αυτήν μέσα στό ίδιο σου τό σπίτι.

Είχε κάνει τό ένα, τό πρώτο βήμα. Δέν έφαγε, δέν ήπια, δέν κοιμήθηκε, γιατί ήθελε να φωνάζει ότι πεινάει και διψάει για τόν Θεó. Μετά άπ' αυτό τό ένα βήμα, ο Θεός είχε ήδη ανταποκριθεί άπό πρίν, διανύοντας για αυτόν άστρονομικές άποστάσεις και διαστάσεις.

Ζ.Γ.

ΓΛΩΣΣΑ ΓΛΥΚΟ- ΛΑΛΗΤΗ

Τή γιορτάζουμε κάθε μέρα, καθώς τή μιλούμε και τή χαιρόμαστε, καθώς τή διαβάζουμε και ένθουσιαζόμαστε. Είναι ή ελληνική γλώσσα, που έδώ και έξι χρόνια απέκτησε τή δική της έπίσημη γιορτή. Συμβολικά επιλέχθηκε ή 9η Φεβρουαρίου*, ήμέρα κοίμησης του Διονύσιου Σολωμού. Έφόσον πρόκειται για τόν έθνικό μας ποιητή, προσιδιάζει ή σύναψη τής γιορτής σ' αυτή τή σημαίνουσα μέρα Μνήμης ενός προσώπου που άνέδειξε μέ τούς στίχους του τήν έκτακτη γοητεία τής ελληνικής γλώσσας.

Τμητικές έκδηλώσεις οργανώνονται άπό ποικίλα εκπαιδευτικά ίδρύματα στήν Ελλάδα και στό έξωτερικό, σε πανεπιστήμια που διαθέτουν τμήματα εκμάθησης ελληνικής γλώσσας, ένw παράλληλα βλέπουν τό φώς δημοσιεύματα που ύπογραμμίζουν τόν πρωταγωνιστικό ρόλο τής ελληνικής γλώσσας μέσα στις χιλιετίες.

Πραγματικά, μόνον εύφροσύνη και σεμνό καύχημα αφήνει στόν νοϋ και στήν καρδιά ή ανασκόπηση τής πορείας αυτής τής τόσο ξεχωριστής στήν ύφήλιο γλώσσας. Δέν άποτελεί μονόπλευρη πεποίθηση των Έλλήνων, αλλά βεβαιώνεται άπό πολλούς ξένους έπιστήμονες και διανοητές σύγχρονους και παλαιότερους πώς ή γλώσσα ή ελληνική άποτελεί τή βάση του εύρωπαϊκού και κατ' επέκταση του παγκόσμιου πολιτισμού. Στάθηκε, άπό τήν άρχαιότητα ως σήμερα

σέ μία αδιάσπαστη συνέχεια, εκείνος ό φορέας πού μεταβίβασε στους λαούς έπιστημονικές θεωρίες, βαθύτατους φιλοσοφικούς στοχασμούς, άριστουργηματικά λογοτεχνικά έργα, ύψηλές έννοιες πάσης φύσεως...

Ή έλληνική γλώσσα παρέχει άπέραντες δυνατότητες λεξιπλασίας καί μάλιστα μέ έξαιρετικά λεπτές νοηματικές άποχρώσεις. Μπροστά σ' αυτή τή συναρπαστική αλήθεια, ό Γκοντφρουά Έρμάν, γάλλος μεταφραστής, όμολογεί: «Πόσες φορές μεταφράζοντας δέν άνέκραξα όπως ό Ρονσάρ: Πόσο είμαι περιλυπος πού ή γλώσσα ή Γαλλική δέν δημιουργεί λέξεις όπως ή Έλληνική... ώκύμορος, δύσποτμος, όλιγοφρονείν...». Πράγματι, όμηρικές λέξεις, όπως τό έξαίσιο «είνοσίφυλλον Νήριτον», δύσκολα άποδίδονται καί χάνουν τήν πρωταρχική αίγλη τους μέσα στίς αναλυτικές έπεξηγήσεις.

Μοναδική κι άσύγκριτη γιά τήν αδιάσπαστη συνέχεια μέσα στίς χιλιετίες. Άπίθανη, άπεριόριστη στήν πλαστικότητα της. Άλλά καί γλώσσα μουσικότατη, μέ έκφραστικές δυνατότητες πού τείνουν πρός τήν τελειότητα του λόγου. Γι' αυτό καί ή Έλεν Κέλερ, ή γνωστή τυφλή καί κωφάλαλη άμερικανίδα συγγραφέας, δήλωνε: «Άν είναι αλήθεια ότι τό βιολί είναι τό τελειότερο μουσικό όργανο, τότε τά Έλληνικά είναι τό βιολί της σκέψης». Κι ό Νικηφόρος Βρεττάκος άποτύπωσε πολύ ποιητικά τήν άδιαμφισβήτητη μελωδικότητα της Έλληνικής: «...άν τυχόν κάπου άνάμεσα στους γαλάζιους διαδρόμους συναντήσω άγγέλους, θά τούς μιλήσω Έλληνικά, επειδή δέν ξέρουνε γλώσσες. Μιλάνε μεταξύ τους μέ μουσική».

Σχετικά μέ τήν ώραιότητα της Έλληνικής ό Κάρολος Φωριέλ, γάλλος καθηγητής στό πανεπιστήμιο της Σορβόννης, μέσα άπό ένδιαφέρουσες συγκρίσεις καταθέτει: «Ή Έλληνική έχει όμοιογένεια σάν τή Γερμανική, είναι όμως πιό πλούσια άπό αυτή. Έχει τή σαφήνεια της Γαλλικής, έχει όμως μεγαλύτερη άκριβολογία. Είναι πιό εύλύγιστη άπό τήν Ίταλική καί πολύ πιό άρμονική άπό τήν Ίσπανική. Έχει δηλαδή ό,τι χρειάζεται για νά θεωρηθεί ή ώραιότερη γλώσσα της Εύρώπης». Καί ό Λουίς Χοσέ Ναβάρο, άντιπρόεδρος στό εκπαιδευτικό πρόγραμμα «Εύρωκλάσσικα» της Ε.Ε., εκφράζει τόν ένθουσιασμό του: «Ή έλληνική γλώσσα δέν είναι απλώς μία γλώσσα. Για μένα είναι σάν κοσμογονία». «Όταν τέτοιες καταθέσεις προέρχονται άπό ξένους έπιστήμονες έξειδικευμένους πάνω σέ γλωσσικά ζητήματα, έπιρρωνύουν τή γενική αίσθηση των φυσικών όμιλητών πώς πρόκειται για μία γλώσσα άπαράμιλλα χαρισματική».

Καί γάλλοι λεξικογράφοι επίσης, όπως οί Ζάν Μπουφαρτίγκ καί Άννα-Μαρία Ντελριέ, οί όποιοι άσχολούνται συστηματικά μέ σύνθεση, παραγωγή, προθήματα, έπιθήματα, θαυμάζουν τήν άκριβολογία καί τήν άέναη έπικαιρότητα της Έλληνικής. Διαθέτει τίς πιό σύγχρονες λεξιλογικές έπιλογές σήμανσης του σημασιομένου: «Ή έπιστήμη βρίσκει άσταμάτητα νέα άντικείμενα ή έννοιες. Πρέπει νά τά όνομάσει. Ό θησαυρός των έλληνικών ριζών βρίσκεται μπροστά της, άρκεί νά άντλήσει άπό εκεί. Θά ήταν πολύ περιεργο νά μή βρει αυτές πού χρειάζεται».

Ή οίκουμενικότητα της Έλληνικής άποτυπώνεται καί στά λόγια του Θεο-

δώρου Μπρούνερ, ιδρυτή και διευθυντή του TLG (Thesaurus Linguae Graecae): «Σέ ὅποιον ἀπορεῖ γιατί ξοδεύτηκαν τόσα ἑκατομμύρια δολάρια γιά τήν ἀποθησαύριση τῶν λέξεων τῆς Ἑλληνικῆς, ἀπαντοῦμε: Μά πρόκειται γιά τή γλῶσσα τῶν προγόνων μας καί ἡ ἐπαφή μέ αὐτούς θά βελτιώσει τόν πολιτισμό μας».

Θά μπορούσαμε νά παραθέσουμε δεκάδες ἀκόμη θέσεις πολλῶν διακεκριμένων, πού βεβαιώνουν μέ τεκμήρια τήν ἀσυναγώνιστη ἀξία τῆς ἑλληνικῆς γλῶσσας σέ διεθνές ἐπίπεδο. Ἴσως ὁμως δέν ἔχουν τόση σημασία στήν παρούσα φάση οἱ δηλώσεις τῶν ξένων διανοούμενων ὅσο ἡ δική μας στάση ἀπέναντι σέ αὐτό τόν θησαυρό. Πρόκειται γιά ἕνα ἀπό τά πολλά δῶρα τοῦ Θεοῦ στήν Ἑλλάδα. Ἄς μήν ξεχνᾶμε τήν κορυφαία τιμή νά ἔχει χρησιμοποιηθεῖ ἡ ἑλληνική γλῶσσα γιά τή συγγραφή τῆς Καινῆς Διαθήκης. Τόσο ὁ θεόπνευστος λόγος ὅσο καί ἡ ἐρμηνεία του καί τά ἑκατοντάδες πατερικά κείμενα βρῆκαν στήν Ἑλληνική τόν λεξιλογικό καί ἐννοιολογικό πλοῦτο ἀπόδοσης τῶν πιά ὑψηλῶν θεολογικῶν νοημάτων. Λοιπόν, χαρά μας καί τιμή νά εἴμαστε φυσικοὶ ὁμιλητές της... νά εἶναι ἡ μητρική μας. Ἄς μήν εἶναι μονάχη ἔγνοια τοῦ ποιητῆ στίς ἀμμουδιές τοῦ Ὀμήρου, ἀλλά καί ἔγνοια καθενός μας νά τή φυλάξουμε καί νά τήν κληροδοτήσουμε λαμπερή καί πλήρη στίς ἐπερχόμενες γενιές τοῦ κόσμου. Χρειαζόμαστε τήν ὁμορφιά της!

A.T.

* Ἐπισημοποιήθηκε μέ τήν ὑπ. ἀριθμ. 17889 κοινή ἀπόφαση τῶν Ὑπουργῶν Ἐσωτερικῶν, Ἐξωτερικῶν καί Παιδείας, Ἐρευνας καί Θρησκευμάτων (ΦΕΚ Β' 1384/24/04/2017)

ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΗ

Ἡ θεολογία τῆς Μεταμορφώσεως εἶναι ἀνάγκη νά γίνει ἐντρύφημα, γλυκύτατο καί προσφιλέστατο μελέτημα ὄλων τῶν Ὀρθοδόξων, κτήμα τοῦ πιστοῦ λαοῦ. Νά μπορεῖ κάθε ὀρθόδοξος χριστιανός νά πλησιάσει τόν μεταμορφωμένο Χριστό καί νά ἀπολαύσει τήν προσωπική του μεταμόρφωση. Καί δέν εἶναι τοῦτο δύσκολο...

**Ζητήστε το στό Βιβλιοπωλεῖο μας
«ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»**

Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518

e-shop <http://books.apolytrotsis.gr>

Ὁ ἅγιος Μάξιμος
ὁ Ὁμολογητής καί
ἡ ὀλότητα χώρου καί χρόνου
Β΄

**Ἡ ὕλη καί ἡ ὀλότητα
χώρου καί χρόνου**

Πῶς σχετίζεται ἡ **ὄρατή** ὕλη μέ τό ἄορατο στούς ὀφθαλμούς μας **χωροχρονικό συνεχές**; Το θέμα αὐτό ἐρευνηθήκε ἀπό τόν Einstein μέ τή Γενική Θεωρία τής Σχετικότητας (ΓΘΣ), στήν ὁποία ἐξετάζεται ἡ φύση τής βαρύτητας, πού εἶναι μία θεμελιώδης ιδιότητα τής ὕλης. Συμπεραίνει ὅτι κάθε μορφή ὑλοενέργειας (ὑπενθυμίζουμε ὅτι ἡ ὕλη καί ἡ ἐνέργεια εἶναι ἰσοδύναμες κατὰ τήν **Εἰδική Θεωρία τής Σχετικότητας**) καμπυλώνει τόν χωροχρόνο. Ὁ τετραδιάστατος χωροχρόνος δέν εἶναι ὁ ἴδιος σέ ὅλο τό σύμπαν, ἀλλά μεταβάλλεται (καμπυλώνεται) ἀπό τήν παρουσία τής ὕλης. Στή ΓΘΣ τά βαρυτικά πεδία τοῦ Νεύτωνα (γιά τά ὁποία παλαιότερα ὑπέθεταν ὅτι διαδίδονται ἀκαριαῖα μέσα σέ ὅλο τό σύμπαν) δέν ἰσχύουν, καί ὑποκαθίστανται ἀπό τά βαρυτικά κύματα, πού διαδίδονται μέ ταχύτητα ἡ ὁποία εἶναι μέν πολύ μεγάλη (ταχύτητα τοῦ φωτός), εἶναι ὅμως πεπερασμένη. Κάθε τοπική μεταβολή στήν πυκνότητα τής ὑλοενέργειας σέ μία περιοχή τοῦ σύμπαντος διαδίδεται ὡς κύμα παντοῦ μέ τά βαρυτικά κύματα. Γενικά, ἡ ὕλη ὑπαγορεύει στόν χωροχρόνο πῶς νά καμπυλώνεται, καί ὁ

χωροχρόνος ὑπαγορεύει στήν ὕλη πῶς νά κινεῖται.

Ἐκτός ἀπό τίς ἐπιστημονικές ἀποδείξεις πού παρέχει ἡ ΘΣ γιά τήν ὀρθότητα τής ὀλότητας τοῦ χώρου καί τοῦ χρόνου τοῦ ἁγίου Μαξίμου, ἄλλοι τομείς τής Φυσικῆς συνηγοροῦν ἐπίσης σέ αὐτό. Ἡ Κβαντική Θεωρία Πεδίου καί ἡ Κοσμολογία (πού περιλαμβάνει τή Μεγάλη Ἐκρηξη - Big Bang) μᾶς διδάσκουν ὅτι ὁ χώρος, ὁ χρόνος καί ἡ ὕλη ἀναδύθηκαν ταυτόχρονα μέσα ἀπό κβαντικό κενό στό ὁποῖο δέν ὑπῆρχε οὔτε ἓνα πρωτόνιο ἢ νετρόνιο ἢ οἱ φυσικές δυνάμεις (ἐξάλλου, αὐτή ἡ ἀποψη συνάδει ἀπόλυτα μέ τή ρήση ὅτι ὁ Θεός «ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παραγαγὼν τὰ σύμπαντα» καί «ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι πλάσας με»). Κατά συνέπεια, ἡ προέλευση τοῦ χώρου καί τοῦ χρόνου εἶναι κοινή, γεγονός πού συνάδει μέ τήν ὀλότητά τους. Ἐδῶ πρέπει νά ὑπογραμμίσουμε ὅτι αὐτή ἡ ὀλιστική ἀντίληψη ἐνυπάρχει στόν φυσικό κόσμο ἐδῶ καί 14 δισεκατομμύρια χρόνια περίπου (ἀπό τήν ἐποχή τής Μεγάλης Ἐκρήξεως μέχρι καί σήμερα) καί διέπει ὅλο τό γιγαντιαῖο σέ μέγεθος καί πολυπλοκότητα σύμπαν. Ὅλα τά προαναφερθέντα συνηγοροῦν στήν ὑπαρξη ἑνός (καί μόνον ἑνός) ἰθύνοντος νοός, τοῦ ὁποίου ἡ ὀλιστική

άντιληψη δεσπόζει του σύμπαντος από τό πρώτο δευτερόλεπτο τής Δημιουργίας, καί γιά τόν όποιο τά πάντα, ήτοι ή ύλη (στήν όποία περιλαμβάνονται όχι μόνο τά υλικά σωματίδια μέ μάζα, αλλά καί οί μή όρατές φυσικές δυνάμεις, όπως π.χ. ή βαρύτητα κ.ά.), ό χρόνος καί ό χώρος αποτελούν μία μεγαλειώδη όλότητα.

”Αν καί ή άνωτέρω όλιστική άντίληψη διέπει καθετί πού ύπάρχει στό σύμπαν (συμπεριλαμβανομένων, προφανώς, καί τών άνθρώπων), είναι όμως δυσπρόσιτη στή λογική του αισθητού κόσμου του πεπερασμένου άνθρώπου. Σέ έπόμενα τεύχη θά δούμε τά παράδοξα (ή «παράλογα» γιά τή λογική μας) φαινόμενα, τά όποία προέρχονται από τήν ύπαρξη τής χωροχρονικής όλότητας, καθώς έπίσης καί τίς συνέπειες πού έχουν γιά τόν τρόπο μέ τόν όποιο έμεις άντιλαμβανόμαστε τόν φυσικό κόσμο, ήτοι τίς ψευδαισθήσεις στίς όποιες μπορεί νά μάς όδηγήσει ό αισθητός μας κόσμος!

Παντελεήμων Καραφιλογλου
(άφ.) Καθηγητής Κβαντικής
Χημείας Α.Π.Θ.

Γιά τά παιδιά σας

Εὐάρεστοι στόν Θεό (Α΄ Θε 4,1)

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος προτρέπει τούς Θεσσαλονικεῖς νά ἀγωνίζονται καί νά πολιτεύονται σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὥστε νά εἶναι ἡ ζωή τους ἀγία, εὐάρεστη στόν Θεό. «**Τὸ λοιπόν οὖν, ἀδελφοί, ἐρωτῶμεν ὑμᾶς καί παρακαλοῦμεν ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ, καθὼς παρελάβετε παρ' ὑμῶν τὸ πῶς δεῖ ὑμᾶς περιπατεῖν καί ἀρέσκειν Θεῷ, ἵνα περισσεύητε μᾶλλον**» (4,1).

Ἡ διδασκαλία τοῦ Παύλου δέν εἶναι μιά καθηκοντολογία ἢ ἀρετολογία. Προβάλλει ἕναν κεντρικό ἄξονα γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖο πρέπει νά περιστρέφεται ὁ κόσμος τῆς σκέψεως, τοῦ συναισθήματος, τῆς βουλήσεώς μας. Ὁ ἄξονας αὐτός εἶναι ὁ Θεός καί τό θέλημά του. Τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, τό σταθερό καί ἀναλλοίωτο στό πέρασμα τῶν αἰώνων, εἶναι ὁ μόνος κανόνας πού ρυθμίζει τή ζωή τῶν πιστῶν.

Ὁ Θεός ἀσφαλῶς δέν ἔχει κανένα κέρδος ἀπὸ τήν τήρηση τοῦ θελήματός του. Γνωρίζει ὅμως ὅτι τά παιδιά του τηρώντας τό θέλημά του ἀπελευθερώνονται ἀπὸ τά πάθη τους καί βρίσκουν πυξίδα ἀσφαλῆ γιά τήν πορεία τῆς ζωῆς

τους. Σέ πολλές περιπτώσεις ὅμως ἐμεῖς δέν θέλουμε αὐτό πού θέλει ὁ Θεός. Διαπιστώνουμε μάλιστα ὅτι αὐτό τό δικό μας θέλημα ὄχι μόνο δέν εἶναι ἀμαρτωλό, ἀλλά ἀντίθετα εἶναι σύμφωνο μέ τή λογική καί τή δικαιοσύνη. Θέλουμε π.χ. νά ἀπαλλαγούμε ἀπὸ ἕναν ἐξωτερικό πειρασμό, νά θεραπευθοῦμε ἀπὸ μιά ἀρρώστια, νά ἀποκατασταθοῦμε ἀπὸ μιά ἀδικία πού ἔγινε εἰς βάρος μας. Ὁ Θεός ὅμως μπορεῖ νά θέλει κάτι διαφορετικό ἀπὸ αὐτό πού ἐμεῖς ἐπιθυμοῦμε. Τότε θά πρέπει νά δεχθοῦμε ὀλόψυχα τήν ἀπόφαση τοῦ Θεοῦ πού ἀποβλέπει στήν πνευματική μας ὠφέλεια.

Ἄς ἐμπιστευόμαστε στήν ἀγάπη καί στό σχέδιο τοῦ Θεοῦ, πού ξέρει τό ἀληθινό συμφέρον μας. Ὁ Μέγας Ἀντώνιος διδάσκει: «Ὁ ἀληθινά λογικός ἄνθρωπος μιά μονάχα σπουδή ἔχει, νά ὑπακούει καί νά ἀρέσει στόν Θεό. Ἄν νιώθουμε τήν ἀνάγκη νά εὐχαριστήσουμε τούς γιατρούς, παρότι μᾶς δίνουν πικρά φάρμακα γιά τήν ἀποκατάσταση τῆς υγείας μας καί μᾶς ὑποβάλλουν σέ ἀγωγή πού δέν μᾶς εἶναι ἀρεστή, δέν θά ἦταν ἀχαρακτήριστη ἢ διαφορετική

στάση μας έναντι του Θεού, για όσα ενεργεί προς σωτηρία της ψυχής μας, ἔστω κι ἂν μᾶς φαίνονται δυσάρεστα;».

Τό θέλημα του Θεού δέν εἶναι δύσκολο νά τό διακρίνουμε· ἐκφράζεται στόν ἄνθρωπο μέ διάφορους τρόπους: α) Μέ τή συνείδηση, τόν ἔμφυτο νόμο πού ὑπάρχει μέσα στήν ἀνθρώπινη ὑπαρξη, «ὅπου ὡς εἰς θεόγραφον πλάκα φέρεται τό θεῖον θέλημα “γραπτὸν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν”», γράφει ὁ Κωνσταντῖνος Καλλίνικος. β) Μέ τόν γραπτὸ νόμο, τήν Παλαιά καί τήν Καινή Διαθήκη, πού εἶναι «φῶς» καί «λύχνος τοῖς ποσὶ» (Ψα 118,105), φωτεινὸ λυχνάρι στόν δρόμο τῆς ζωῆς. Στήν ἀγία Γραφή μελετοῦμε τή ζωή καί τό παράδειγμα του Κυρίου, μαθαίνουμε τί θέλει ἀπό μᾶς. «Θέλημα δὲ Θεοῦ, αἱ ἐντολαὶ αὐτοῦ», ἐξηγεῖ ὁ Ζιγαβηνός. γ) Μέ τό Πνεῦμα τό ἅγιο πού πήραμε κατά τό Βάπτισμά μας. Τό ἐπικαλούμαστε στήν προσευχή μας καί ζητοῦμε τόν θεῖο φωτισμό «πρὸς διάκρισιν καλοῦ τε καί κακοῦ» (Εβ 5,14). Στά διάφορα διλήμματα τῆς ζωῆς ἰκετεύουμε μαζί μέ τόν Ψαλμῶδ: «Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν ἐν ἧ πορεύσομαι» (Ψα 142,8). Ἐάν τό ἅγιο Πνεῦμα δέν μᾶς φωτίσει, «ἀδύνατον τό θέλημα αὐτοῦ ἐπιγῶναι», τονίζει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος. δ) Μέ τή βοήθεια του φωτισμένου καί ἔμπειρου πνευματικοῦ πατέρα καί ὁδηγοῦ. ε) Μέ τὰ διάφορα περιστατικά τῆς ζωῆς μας, πού ὀφείλουμε νά τὰ ἀποδεχόμαστε μέ φρόνημα ὑποταγῆς καί εὐγνωμοσύνη, μέ ὀλοκληρωτικὴ παράδοση στόν Θεό.

Ὁ Κύριος ἐξήγησε ὅτι στή βασιλεία του δέν θά μποῦν ὅσοι λένε «Κύριε, Κύριε», ἀλλά ὅσοι κάνουν τό θέλημα του Πατέρα του (βλ. Μθ 7,21). Ὁ ἴδιος μᾶς

ἔδωσε τό παράδειγμα τῆς τέλει ὑπακοῆς καί ἐγκαταλείψεως στό θεῖο θέλημα. «Οὐ ζητῶ τό θέλημα τό ἐμὸν, ἀλλὰ τό θέλημα του πέμψαντός με πατρός» (Ἰω 5,30), εἶπε, καί «ἐμὸν βρῶμά ἐστιν ἵνα ποιῶ τό θέλημα του πέμψαντός με» (Ἰω 4,34). Ἐγινε «ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ» (Φι 2,8). Στή Γεθσημανῆ ζήτησε ἀπό τόν Θεό: «Πάτερ μου, ... παρελθέτω ἀπ’ ἐμοῦ τό ποτήριον τοῦτο». Ἀλλά ἀμέσως συμπλήρωσε: «Πλὴν οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ’ ὡς σύ» (Μθ 26,39). Τό «γενηθήτω τό θέλημά σου» (Μθ 6,10), ὅταν ἀποτελεῖ εἰλικρινῆ ἔκφραση τῆς καρδιάς, συνιστᾷ τό κορύφωμα τῆς ἠθικῆς καί πνευματικῆς προόδου. Εἶναι ἡ πιὸ μεγαλειώδης ἀναγνώριση του πιστοῦ ὅτι ὁ Θεός εἶναι καί πρέπει νά εἶναι «τὰ πάντα καί ἐν πᾶσι» (Κλ 3,11).

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης παρατηρεῖ: «Εἶναι ὑγεία τῆς ψυχῆς ἡ ἐκπλήρωση του θεοῦ θελήματος. Ὅπως καί τό ἀντίθετο, δηλαδή ἡ παράβαση του ἀγαθοῦ θελήματος του Θεοῦ εἶναι ἀρρώστια τῆς ψυχῆς πού καταλήγει στόν θάνατο... Ἐπειδὴ, λοιπόν, ἐμεῖς ἀρρωστήσαμε, ἀφοῦ ἐγκαταλείψαμε τήν καλὴ διαβίωσή μας στόν παράδεισο, ὅταν μονομιᾶς ἤπιαμε τό δηλητήριο τῆς παρακοῆς καί ἡ φύση μας ὑποδουλώθηκε στή θανατηφόρα ἀσθένεια, γι’ αὐτό ἦρθε ὁ ἀληθινὸς ἰατρός, θεραπεύοντας τό κακό μέ τὰ ἀντίθετα πρὸς αὐτό φάρμακα, δηλαδή μέ τήν ὑπακοή, σύμφωνα μέ ὅσα ἰσχύουν καί στήν ἰατρικὴ του σώματος». Καί ἐπιγραμματικά διακηρύττει: «Γενηθήτω τοῖνυν τό θέλημά Σου, ἵνα σβεσθῇ του διαβόλου τό θέλημα».

Στέργιος Ν. Σάκκος

Τό μέτωπο τῆς Ἡπείρου Β' Ὁ ἀέρας τῆς λευτεριάς στὰ Γιάννενα!

Πολύμηνος, πεισματώδης ὁ ἀγώννας γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς πρωτεύουσας τῆς Ἡπείρου, πού κινητοποίησε τὸν ἀπανταχοῦ Ἑλληνισμό 110 χρόνια πρίν. Ἡ προέλαση ὅμως τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ πρὸς ἐκπόρθηση τῶν Ἰωαννίνων ἀνακόπτεται ἀπὸ τὰ πανίσχυρα τουρκικὰ ὄχυρά τοῦ Μπιζανίου.

Οἱ ἔλληνες στρατιῶτες καθηλωμένοι μπροστά στὰ ὄχυρά ὑποφέρουν ἀπὸ τὴν πείνα, τὸ κρύο καὶ τὰ κρουσπαγήματα. Καθῶς βγάζουν τίς κάλτσες τους, βλέπουν νὰ ἐξαφανίζονται καὶ τὰ νύχια τους!

«Μέ ρωτᾶς μέχρι πότε θά πολεμοῦμε. Ξέρεις κάθε μέρα πόσους πᾶμε στό χειρουργεῖο; Ξέρεις μέ πόσους ἦρθε τὸ 8^ο σύνταγμα καὶ πόσους ἔχει τώρα;», γράφει ὁ ἀρχηγὸς τοῦ πυροβολικοῦ Λεωνίδα

Παρασκευόπουλος σὲ ἐπιστολὴ πρὸς τὴ σύζυγό του, πού περιέχεται στό βιβλίο του «Βαλκανικοὶ Πόλεμοι, 1912-1913».

Τὸν παγερὸ Δεκέμβρη οἱ στρατιῶτες μας πολεμοῦν στὴν περιοχή τῆς Μανωλιάσας. Τὴν παραμονὴ τῆς μάχης ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Σπύρος Καλλάρης, γιὸς τοῦ στρατηγοῦ Κωνσταντίνου Καλλάρη, ἐνῶ εἶναι ἄρρωστος, ζητᾶ ἀπὸ τὸν γιατρό ἄδεια νὰ τὸν ἀφήσει νὰ πολεμήσει. Ὁ γιατρός ἀρνεῖται. Ὁ στρατηγὸς Καλλάρης ἀπευθύνεται στὸν γιατρό: «Γιατρέ, σὰς παρακαλῶ, νὰ τὸν ἀφήσετε. Ἄν αἰσθάνεται τὸν ἑαυτό του καλά, πρέπει νὰ πάει».

Μές στὴ νύχτα φέρνουν ἓνα φορεῖο μέ τὸ ἄψυχο σῶμα τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ, πού ἔπεσε ἡρωικά στὴ μάχη τῆς 7^{ης} Δεκεμβρίου τοῦ 1912. Μπροστά στὴ σορὸ τοῦ παι-

διοῦ του ὁ στρατηγός λέει: «Ἄνθυπολοχαγέ Καλλάρη, συγχαρητήρια! Εἶμαι ὁ εὐτυχής στρατηγός, ἀλλά ὁ πλέον δυστυχής πατέρας». Στρέφεται ἔπειτα πρὸς τὸν ὑπασιπιστή του: «Φροντίσατε γιὰ τὴν κηδεῖα τοῦ γιοῦ μου!». Ρίχνει πονεμένα τὸ βλέμμα του καί πρὸς τοὺς ἀξιωματικούς: «Κύριοι, ἐπὶ τῶν ἵππων! Συνεχίζουμε τὴν ἐπίθεση».

«Πολέμησε ὅλη μέρα σάν στρατηγός καί τὸ βράδυ θρήνησε σάν πατέρας», γράφουν οἱ πολεμικοὶ ἀνταποκριτές.

Ἐπειγόντως μεταφέρεται ἀπὸ τὸ μέτωπο στὴν Ἀθήνα ἓνας 25χρονος νεαρός μέ μηνιγγίτιδα. Εἶναι ὁ Ὀλυμπιονίκης Κωνσταντῖνος Τσικλητήρας. Τρεῖς μῆνες πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο εἶχε κατακτήσει τὸ χρυσὸ μετάλλιο στοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες τῆς Στοκχόλμης. Ὅταν ξεσπᾶ ὁ πόλεμος, ζητᾶ νὰ καταταγεῖ στὴν πρώτη γραμμῇ. Οἱ στρατολόγοι ἀντιδρῶν, ἐξηγώντας του ὅτι ὡς Ὀλυμπιονίκης θὰ μπορούσε νὰ πάει σὲ κάποια μονάδα τῶν μετόπισθεν. Ὁ Τσικλητήρας ἀντιλέγει πῶς ὁ Ὀλυμπιονίκης πρέπει νὰ δίνει τὸ παράδειγμα. Κατατάσσεται ἐθελοντικὰ στὸ στράτευμα. Τὸν χτυπᾶ ὅμως τὸ μικρόβιο τῆς μηνιγγίτιδας καί τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1913 καταλήγει. Ὁ πρωθυπουργός Βενιζέλος στέλνει συλλυπητήριο γράμμα στὴν οἰκογένεια: «Ἀπέθανε δὶς ἐνδόξως, Ὀλυμπιονίκης καί στρατιώτης. Ἔδωσε στὴν πατρίδα ὅ,τι ἦτο δυνατόν».

Καί οἱ δύο ἐπιθέσεις τῶν ἐλληνικῶν δυνάμεων στὸ Μπιζάνι ἀναχαιτίζονται. Τὰ τουρκικὰ πυροβολεῖα ἐπιφέρουν βαρεῖες ἀπώλειες. Ὁ κύκλος τοῦ αἵματος στάβουνα τῆς Ἡπείρου δὲν λέει νὰ κλείσει.

Ἐνῶ στὸ Μπιζάνι ὁ στρατός μας μάχεται, ὁ πρωθυπουργός Βενιζέλος στὴ Συνδιάσκεψη τοῦ Λονδίνου δίνει διπλωματικές μάχες. Διεκδικεῖ ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερα ἐδάφη ἀπὸ τὴν Ὀθωμανικὴ

Αὐτοκρατορία. Ἀντιμετωπίζει ὅμως ἓνα ἐμπόδιο: Τὰ Γιάννενα δὲν ἔχουν πέσει ἀκόμη. Ὅσο οἱ Τοῦρκοι τὰ κατέχουν, οἱ ἀντίπαλες πλευρές στὴ διπλωματικὴ κονίστρα θέτουν στὸν Βενιζέλο ἓνα δίλημμα: ἢ τὰ Ἰωάννινα ἢ τὰ νησιά.

Τότε ὁ Βενιζέλος δίνει δυναμικὴ ἀπάντηση σὲ ὅσους ἐποφθαλμιοῦν τὰ Γιάννενα. Διατάσσει τὸν ἀρχιστράτηγο Κωνσταντῖνο νὰ ἡγηθεῖ τῆς ἐκστρατείας στὴν Ἡπειρο.

Τὸν Γενάρη τοῦ 1913 ὁ Διάδοχος φτάνει μέ τὸ ἐπιτελεῖο στὸ μέτωπο τῆς Ἡπείρου καί ἀναλαμβάνει τὴν ἀρχιστρατηγία. Γιὰ νὰ ἀνυψώσει τὸ ἠθικὸ τοῦ στρατεύματος, ἐπισκέπτεται τὸ μέτωπο καί ὁ πρωθυπουργός Βενιζέλος. Ἐνα ὅμως συγκεκριμένο μπιζανίτικο ὄχυρό τέρας ἀποδεκατίζει τοὺς Ἕλληνες. Ἐχει περάσει στὴν ἱστορία μέ τὴν ἐπωνυμία «Σκύλλα». Εἶναι κρυμμένη ἀριστοτεχνικά καί διαθέτει τέλεια κανόνια. Αὐτὴ "ἔφαγε" τοὺς Γαριβαλδίνους, τὸν Μαβίλη...

Ρητὴ ἡ ἐντολὴ τοῦ Στρατηγεῖο πρὸς τοὺς Ἕλληνες κατασκόπους τῶν Ἰωαννίνων: «Ἐξακριβώστε ποῦ ἀκριβῶς εὐρίσκονται τὰ ταχυβόλα "Σκύλλα"».

Πληροφορίες γιὰ τὴ θέση καί τὰ σχέδια τῶν ὄχυρῶν δίνει ὁ Νικολάκη Ἐφέντης, λοχαγός τοῦ μηχανικοῦ στὸν τουρκικὸ στρατό. Εἶναι Ἕλληνας καί Χριστιανός. Ξέρει καλά τὰ μυστικά τῆς κατασκευῆς τῶν ὄχυρῶν. Γι' αὐτὸ εἶναι τὸ πρόσωπο-κλειδί στὴν καταστροφὴ τῆς «Σκύλλας».

Τὸ Στρατηγεῖο μας, κρατώντας στὰ χέρια του τὰ πολῦτιμα σχεδιαγράμματα, δρᾷ μεθοδικὰ καί «μέ ἐχεμύθεια ταφόπετρας». Ἡ φωλιά τῆς «Σκύλλας» χτυπιέται ἀλύπητα, γίνεται στάχτη.

Ἄνοιγει ὁ δρόμος γιὰ τὰ Γιάννενα. Ζυγώνει ἡ λευτεριά. «Τὰ Γιάννενα θὰ πέσουν μόνο μέ χτύπημα ἀπὸ τὰ δεξιά τοῦ τουρ-

κικού στρατού», τούς πληροφορεί και πάλι ο Νικολάκη· πράγμα που του στοίχισε θάνατο μαρτυρικό, όταν αποβιβάστηκε στη Σμύρνη μετά τη λήξη του πολέμου.

Έμπνευστής και δημιουργός του σχεδίου της τελικής επίθεσης είναι ο λοχαγός Ίωάννης Μεταξάς. Ένω τό σχέδιο προβλέπει επίθεση από δεξιά, τό Στρατηγείο έσκεμμένα διασπείρει τήν είδηση ότι θά γίνει από άριστερά. Έτσι ο Άγαρηνός έχει τήν ιδέα πώς από τήν άριστερή πτέρυγα τών όχυρών θά δεχθεί τό άποφασιστικό χτύπημα.

20 Φεβρουαρίου 1913. Μέρα γενικής επίθεσης μέ παγωνιά και χιονοθύελλα. Αίφνιδιάζονται οί έχθροί. Δέχονται χτυπήματα από τήν περιοχή τής Όλύτσιας, εκεί που οί δυνάμεις τους είναι ισχνές και άφύλακτες. Ένα-ένα τά ευζωνάκια μας πατούν τά όχυρά. Κι ενώ οί μάχες στά όχυρά άκόμη μαίνονται, τή νίκη καθορίζουν άπρόβλεπτοι παράγοντες.

Μέ άφάνταστο ήρωισμό τά δύο ευζωνικά τάγματα μέ τούς παράτολμους ταγματάρχες Ίωάννη Βελισσαρίου και Γεώργιο Ίατρίδη, άψηφώντας τίς διαταγές, διεισδύουν στίς παρυφές τών Ίωαννίνων, στό χωριό Άγιος Ίωάννης. Καταστρέφουν τά τηλεφωνικά και τηλεγραφικά δίκτυα, διακόπτοντας τήν επικοινωνία τών Ίωαννίνων μέ τά όχυρά. Τό τουρκικό στρατηγείο πανικοβάλλεται.

Κι είναι από τά πρωτάκουστα νά υπογράφεται πρωτόκολλο παράδοσης τής πόλης, τή στιγμή που τό Μπιζάνι δέν είχε πέσει άκόμη! Είναι τά άστάθμητα τής ιστορίας!

Ροδίζει ή 21^η Φεβρουαρίου. Γλυκοχαράζει στά Γιάννενα ή λευτεριά. Ένα σύμβολο ήρωισμού, αύτοθυσίας και έθελοντικής προσφοράς θά παραμένει γιά πάντα τό Μπιζάνι.

Έλληνίς

Η ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΤΟΥΡΚΙΚΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

Β' ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ ΥΠΟΒΑΘΡΟ
ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Ό Μουσταφά Κεμάλ προβάλλεται στήν επίσημη τουρκική ιστορία ως ή στρατιωτική ιδιοφυΐα, που έθεσε τέλος στό Χαλιφάτο και ίδρυσε τή σύγχρονη Τουρκική Δημοκρατία τό 1923. Ό Κεμάλ προχώρησε σέ μεταρρυθμίσεις μέ τήν ύποστήριξη του τουρκικού λαού, που τόν έβλεπε ως λυτρωτή μετά τίς ταιλαιπωρίες που πέρασε στή διάρκεια τών πολέμων τής περιόδου 1912-1923. Έτσι δημιουργήθηκε πρόσφορο έδαφος γιά τή διάδοση τών κεμαλικών έθνικιστικών ιδεών, οί όποιες είχαν ήδη επηρεάσει τούς κύκλους τών διανοουμένων. Σ' αυτό συνετέλεσε και ή ίδια ή προσωπικότητα του Κεμάλ Άτατούρκ, ό όποιος συγκέντρωνε τά βασικά χαρακτηριστικά τά όποια έκτιμούσαν οί Τούρκοι: πολεμική άνδρεία, οργανωτική ικανότητα' κ.τ.λ. Ό Κεμάλ όραματιζόταν ένα όμοιογενές νέο τουρκικό κράτος. Οί μη μουσουλμανικοί πληθυσμοί, και ιδιαίτερα οί χριστιανοί, θεωρήθηκαν έχθροί του νέου καθεστώτος και ξένα

σώματα, τά όποία έπρεπε νά άποβληθούν. Οί χριστιανοί πολύ δύσκολα θά έκτουρκίζονταν καί γενικότερα δέν ήταν «κατάλληλο ύλικό» στην προσπάθεια δημιουργίας ένός άπόλυτα έθνικού κράτους. Θύματα αύτής τής πολιτικής ύπήρξαν οί “Έλληνες τής Μικράς Άσίας. Δέν έγινε όμως τό ίδιο μέ τούς μή τουρκόφωνους μουσουλμανικούς πληθυσμούς (Κούρδους, Καυκάσιους, “Αραβες κ.τ.λ.), πού θεωρήθηκαν μέλη τής «ένωμένης» τουρκικής κοινότητας². Για τόν Κεμάλ τά βασικά γνωρίσματα του τουρκικού έθνους ήταν τά εξής: 1. Πολιτική ένότητα, 2. γλωσσική ένότητα, 3. έδαφική ένότητα, 4. ένότητα καταγωγής καί ριζών, 5. κοινή ιστορία καί 6. κοινή ήθική³.

‘Ο Κεμάλ άπό τήν άρχή τής διοίκησής του προσπάθησε συστηματικά ό τουρκικός έθνικισμός νά εισχωρήσει σιγά-σιγά στην ψυχή καί στόν νού όλων των πολιτών. Αυτό θά διασφάλιζε τήν άφοσίωση στό νέο καθεστώς. Για τόν σκοπό αυτό χρησιμοποίησε βασικούς κρατικούς θεσμούς, όπως τό εκπαιδευτικό σύστημα καί τόν στρατό. ‘Ο Άτατούρκ έβλεπε τήν ιστορία ως ένα χρήσιμο έργαλειό, τό όποίο μπορούσε νά διαμορφωθεί σύμφωνα μέ τίς ανάγκες καί νά χρησιμοποιηθεί άνάλογα⁴. Μέ βάση αύτή τήν άποψη παρουσιάστηκε ή «Τουρκική ‘Ιστορική θέση» στό Α΄ Συνέδριο ‘Ιστορίας στην Άγκυρα τό 1932, πού ήταν μία αντίδραση έναντίον τής επικρατούσας αντίληψης στην Εύρώπη ότι οί Τουρκοί είναι μία κατώτερη φυλή. Για τά συμπεράσματα του Συνεδρίου ό καθηγητής καί ιστορικός Σ. Βρυώνης γράφει: «...τά παραπάνω βασικά θέματα, μαζί μέ πολλά άλλα, ύπήρξαν άποτέλεσμα έμπεριστατωμένης έπεξεργασίας, κατά τρόπο σίγουρα έφευρετικό, στερούμενα παντελώς έπιστημονικού

πνεύματος καί μεθόδου...». Δηλαδή αύθαιρέτα συμπεράσματα πού έξυπηρετούσαν τή συγκρότηση τής Τουρκίας ως έθνος-κράτος. Οί άπόψεις των Τούρκων για τήν ‘Ιστορία προκάλεσαν τούς ιστορικούς τής Δύσης. Οί αύθαιρέτες καί άτεκμηρίωτες άπόψεις των Τούρκων για τήν έθνική τους ιστορία χαρακτηρίστηκαν καίρια ως «ένα πραξικόπημα στην ‘Ιστορία» άπό τόν γάλλο ιστορικό καί έρευνητή Etienne Coireaux.

Άπό τή δεκαετία του 1930 ή έθνικιστική κεμαλική προπαγάνδα έχει ως κύριο σύνθημα τή φράση «ή Τουρκία στους Τούρκους». Σέ όλη τή χώρα κυριάρχησαν συνθήματα του Κεμάλ, όπως «Τί ευτυχία νά λέγομαι Τουρκοί!», πού είναι άναρτημένο μέχρι σήμερα μαζί μέ τήν προτομή καί τήν άπεικόνιση του Κεμάλ Άτατούρκ σε όλα τά σχολεία, τούς στρατώνες, τούς δήμους καί τούς δημόσιους χώρους τής Τουρκίας, μαζί μέ άλλα συνθήματα άπό τούς λόγους του Κεμάλ. Θεματοφύλακας τής πολιτικής κληρονομιάς του κεμαλισμού όρίστηκε ό στρατός.

Τά σχολεία τής χώρας ανέλαβαν τήν ευθύνη του πολιτικού καί ιδεολογικού προσανατολισμού τής τουρκικής νεολαίας. “Όλα τά πολιτικά κόμματα στην Τουρκία πάντα συμφωνούσαν μέ τούς βασικούς σκοπούς τής εκπαίδευσης, έφόσον στόχευαν στην ανάπτυξη του «πατριωτικού αισθήματος των μαθητών». Αυτό επιτυγχάνεται έπίσημα μέσω των μαθημάτων τής Άγωγής του Πολίτη, τής ‘Ιστορίας καί τής Μητρικής Γλώσσας, αλλά καί ανεπίσημα μέσω τής συμμετοχής των μαθητών σε δραστηριότητες για τόν έορτασμό έθνικών έπετειών κ.τ.λ.⁵. Άκόμη ό στρατός καί ή ύποχρεωτική στρατιωτική θητεία άποτέλεσαν σημαντικό όργανο για τήν εκπαίδευση τής νεολαίας άναφορικά

μέ τις έθνικές άξιες άλλά και τόν έγγραμματισμό τών αναλφάβητων χωρικών⁶.

Ό γάλλος ιστορικός και έρευνητής E. Cooreaux, συντάκτης τής πió γνωστής έρευνας διεθνώς πού άφορά στα τουρκικά σχολικά έγχειρίδια και άποτελεί τή διδακτορική του διατριβή, αναφέρεται στην εικόνα τών Έλλήνων, Άρμενίων, Άράβων κ.τ.λ., όπως προκύπτει μέσα από τά τουρκικά σχολικά έγχειρίδια τής περιόδου 1931-1993. Τά βασικά συμπεράσματα του έρευνητή είναι ότι τά σχολικά έγχειρίδια τών διαφόρων μαθημάτων στην Τουρκία δέν σημείωσαν σημαντικές βελτιώσεις έδώ και δεκαετίες, άλλά, αντίθετα, βασίζονται σε μία έθνικιστική ιδεολογία, χρησιμοποιώντας μία άνάλογη φρασεολογία⁷.

Πολύ σοβινιστικές θεωρούνται οι ένέργειες τής έπίσημης πολιτικής ήγεσίας σε βάρος τών μή μουσουλμανικών μειονοτήτων (Έλλήνων, Άρμενίων, Έβραίων κ.τ.λ.). Ό κεμαλικός έθνικισμός υιοθέτησε μία σειρά από μέτρα μέ σκοπό τήν ολοκληρωτική εκδίωξή τους από τήν Τουρκία ή τήν άφομοίωσή τους. Τό άποκορύφωμα αυτών τών προσπαθειών υπήρξαν ό Φόρος Περιουσίας τό 1942, τά Σεπτεμβριανά τό 1955, οι άπελάσεις τό 1964. Τά συγκεκριμένα συμβάντα φανερώνουν τή δυσπιστία τής έπίσημης κεμαλικής ήγεσίας άπέναντι στις μειονότητες και τήν έπιθυμία της ν' άπαλλαγεί όριστικά από αυτές. Μετά τόν θάνατο του Κεμάλ, άποστολή του τουρκικού έθνικισμού ήταν ή δημιουργία του κοσμικού, έθνικιστικού πολίτη, δηλαδή του Homo Kemalicus. Τό άποτέλεσμα ήταν νά δημιουργηθεί ό πολίτης ό όποιος έχει κυρίως καθήκοντα άπέναντι στό κράτος και όχι δικαιώματα.

Ό συλλογικός έθνικισμός, προκειμένου νά δημιουργήσει ένα έθνος, όδηγή-

θηκε στή νομιμοποίηση του ολοκληρωτικού κράτους μέ τή δικαιολογία ότι ή τουρκική κοινωνία άπειλείται άμεσα από έσωτερικούς και έξωτερικούς κινδύνους⁸. Γι' αυτό τόν λόγο ήταν άναγκαίο νά έλεγχοϋν οι έσωτερικές διαφωνίες. Όμως, τελικά δέν έπιτεύχθηκε ή πολυπόθητη έθνική ένότητα μέσω τής όμογενοποίησης. Οι τουρκοί ισλαμιστές δέν άφομοιώθηκαν από τό τουρκικό κοσμικό κράτος, αντίθετα γιγαντώθηκαν και κυβερνοϋν στην Τουρκία τά τελευταία 25 χρόνια. Οι Κούρδοι δέν άφομοιώθηκαν από τόν τουρκικό έθνικισμό και ό εκδημοκρατισμός τής τουρκικής κοινωνίας δέν προχώρησε.

Η σημερινή Τουρκία είναι μία χώρα αντίφάσεων, όπου συνυπάρχουν ή πρόσδος και ή όπισθοδρόμηση, ό ξεευρωπαϊσμός και ένα ισχυρό ισλαμιστικό κίνημα, ό αυταρχισμός και οι προσπάθειες για εκδημοκρατισμό. Άκόμη παρατηροϋνται έντονες οικονομικές και κοινωνικές ανισότητες στην τουρκική κοινωνία, ή όποία πλήττεται από τις έπιπτώσεις τής άνεργίας, του πολύ ύψηλου πληθωρισμού, τής άστυφιλίας και τής μετανάστευσης. Τέλος, δέν ύπάρχει έλευθερία του λόγου στην Τουρκία, έφόσον όσοι δημοσιογράφοι -και όχι μόνον- ασκοϋν κριτική στον Έρντογάν, σύντομα καταλήγουν στή φυλακή.

Γ. Κυρίζογλου

1. Rustow, 1968 - E.I. Τσιανάκα, 2012.

2. Poulton, 2000 - E.I. Τσιανάκα, 2012.

3. Tezcan, 1989.

4. Σ. Βρυώνης, 1993, 85.

5. E.I. Τσιανάκα, 2012.

6. Poulton, 2010.

7. Cooreaux, 1998.

8. Κορκτσού, 2001.

Φωκίων, Μουσείο Βατικανού.

Σκηνές από την τάξη μου

Φωκίων Ἀθηναῖος ὁ χρηστός

- Κυρία, θά ἤθελα νά ἀνακοινώσω κάτι στό τμήμα, ἀλλά διστάζω. Μπορεῖτε νά πείτε νά μέ ἀκούσουν γιά λίγα λεπτά; μοῦ λέει παρακλητικά ὁ Γιώργος, καθώς μπαίνω στό Α2.

- Καλά, ἐσύ δέν εἶσαι ὁ πρόεδρος τοῦ Πενταμελοῦς;

- Ναί, ἀλλά ἔχω δυσκολία, ποτέ δέν μέ ἀκούνε. Δέν ἔχω πειθώ.

- Μοιάζεις μέ τόν Φωκίωνα, πού θά

γνωρίσουμε σήμερα, τοῦ λέω. Τά ἴδια περνοῦσε κι αὐτός μέ τούς Ἀθηναίους. Μετά τήν παρουσίαση θά σοῦ δώσω λίγα λεπτά νά μιλήσεις.

- Καλημέρα στό Α2, λέω καί μπαίνω ἀμέσως στό θέμα τῆς ἡμέρας. Ξέρετε ποιόν μεγάλο Ἀθηναῖο θά μᾶς παρουσιάσει σήμερα ἢ «Ὁμάδα Ἀρχαίων Στρατηγῶν»; Εἶναι αὐτός πού ἐκλέχτηκε 45 φορές στρατηγός, κάτι πρωτοφανές στήν Ἀθήνα.

- Γιά 45 χρονιές δηλαδή;

- Ναί, ἄν καί εἶχε ἓνα μοναδικό μειονέκτημα: Δέν μπορούσε νά πείσει μέ τόν λόγο του. Δύσκολα μπορούσε νά ἐπιπηρεάσει τήν Ἐκκλησία τοῦ Δήμου. Σᾶς ἀκούμε παιδιά!

Ἡ ὁμάδα παίρνει θέση στήν ἔδρα καί ἡ παρουσίαση ξεκινᾷ.

- Φωκίων: λιτός, τίμιος, ἀφιλοκερδής, μετρημένος καί συνετός. Κάπως ἔτσι τόν περιγράφει ὁ Πλούταρχος, ὁ ὁποῖος καί διασώζει πολλά ἀπό τά εὐφυῆ ἀποφθέγματα του, κάποια ἀπό τά ὁποῖα θά σᾶς παρουσιάσουμε σήμερα.

- Μαθήτευσε στόν Πλάτωνα καί στόν φιλόσοφο Ξενοκράτη, ἐνῶ νεαρός ἀκόμα πολεμοῦσε δίπλα στόν ἀθηναῖο στρατηγὸ Χαβρία, ἀποκτώντας πλούσια πολεμική ἐμπειρία. Τό 376 π.Χ. στή ναυμαχία τῆς Νάξου μαζί μέ τόν Χαβρία, σέ ἡλικία 26 ἐτῶν, συνέβαλε στή νίκη κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν. Ἦταν σκληραγωγημένος. Στίς πολεμικές ἐκστρατείες πήγαινε γυμνός καί ξυπόλυτος, γι' αὐτό καί ἔλεγαν πώς πραγματικά ἔκανε κρῦο μόνον ὅταν ὁ Φωκίων ἔβαζε χιτῶνα. Κάποτε τόν ἔστειλε ὁ Χαβρίας νά μαζέψει τούς φόρους ἀπό τούς συμμάχους τῶν Ἀθηναίων καί τοῦ ἐτοίμασε εἴκοσι πολεμικά πλοῖα γιά συνοδεία. «Δέν πάω σέ ἐχθρούς, πάω σέ συμμάχους. Ἕνα πλοῖο ἀρκεῖ!», εἶπε ὁ Φωκίων.

- Νά πούμε άκόμα ότι ό Φωκίων ήταν διορατικός στρατηγός. Γρήγορα συνειδητοποίησε ότι ή Μακεδονία άποτελοϋσε τήν άνερχόμενη δύναμη στην Έλλάδα. Στην Έκκλησία του Δήμου πρότεινε νά άποδεχθούν τούς όρους πού πρόσφερε ό Φίλιππος γιά τήν άναγνώριση τής ήγεμονίας του, ένώ από τήν άλλη ό Δημοσθένης ήθελε νά πολεμήσουν τούς Μακεδόνες μακριά από τήν Άθήνα. Ό Φωκίων τότε σχολίασε: «Άς μήν έξεταζουμε πού θά πολεμήσουμε, αλλά πώς θά νικήσουμε, γιατί γιά τούς ήττημένους όλες οι συμφορές είναι κοντά». Είναι χαρακτηριστικό αυτό πού διασώζει ό Πλούταρχος, ότι ό Δημοσθένης κάθε φορά πού σηκωνόταν ό Φωκίων γιά νά μιλήσει, έλεγε πώς σηκώνεται «ή κοπίς τών λόγων μου». Κάποτε ό Δημοσθένης του είπε: «Φωκίωνα, άν οι Άθηναίοι χάσουν τό μυαλό τους, θά σέ σκοτώσουν!». Κι εκείνος του άπάντησε: «Κι έσένα, άν τό βρουν».

- Καί ποιόν από τούς δύο άκουσαν οι Άθηναίοι; ρωτάει μέ άγωνία ό Γιώργος.

- Οι Άθηναίοι τελικά άκουσαν τόν Δημοσθένη, αλλά ή Άθήνα έχασε τή μάχη. Γιά τίς διαπραγματεύσεις τής ειρήνης έστειλαν βέβαια τόν Φωκίωνα, τόν όποιο ό Φίλιππος εκτίμησε ιδιαίτερα. Λίγα χρόνια άργότερα, όταν ό Άλέξανδρος έρχόταν έναντίον τους, οι Άθηναίοι έστειλαν πρόταση ειρήνης, τήν όποία εκείνος άπέρριψε. Δέν συμπεριφέρθηκε όμως μέ τόν ίδιο τρόπο στόν Φωκίωνα, ό όποιος του πρότεινε νά σταματήσει νά μάχεται τούς Έλληνες καί νά στραφεί κατά τών βαρβάρων. Ό Άλέξανδρος του έστειλε άργότερα από τήν Άσία ως ένδειξη φιλικίας 100 τάλαντα. Κι όταν ό Φωκίων ρώτησε «Γιατί μόνο σέ έμένα;», ή άπάντηση του Άλέξανδρου ήταν: «Γιατί μόνον έσύ είσαι τίμιος». «Έ, τότε άφησέ με καί νά φαίνομαι καί νά είμαι τέτοιος», άπάντησε

ό Φωκίων καί άρνήθηκε τά χρήματα.

- Αυτός είναι πολιτικός! σχολιάζει ή Άλεξάνδρα μέ χαρά.

- Όταν πέθανε ό Άλέξανδρος, οι Άθηναίοι έτοιμάστηκαν πάλι γιά πόλεμο, αλλά ό Φωκίων ήταν αντίθετος. Όταν ό Ύπερείδης ρώτησε πότε θά τούς συμβούλευε νά πολεμήσουν κατά τών Μακεδόνων, εκείνος άπάντησε: «Όταν ίδω τούς μέν νέους τήν τάξιν βουλομένους φυλάττειν (νά σέβονται τή νομιμότητα), τούς δέ πλουσίους εισφέρειν καί τούς δέ ρήτορας (τούς πολιτικούς) άπέχεσθαι του κλέπτειν τά δημόσια». Τελικά οι Άθηναίοι πολέμησαν, αλλά ήττήθηκαν βαριά. Ό Δημοσθένης καί οι άντιμακεδόνες πολιτικοί έγκατέλειψαν τήν Άθήνα. Ό Φωκίων ανέλαβε άκόμα μία φορά νά διαπραγματευθεί τούς όρους τής ύποταγής τών Άθηναίων, οι όποιοι ήταν σκληροί.

- Στα χρόνια πού άκολούθησαν, ύπέργηρος ό Φωκίων, προσπαθούσε νά διοικήσει τήν κατακτημένη Άθήνα. Ύστερα από συκοφαντικές ένέργειες πολιτικών, τό 319 π.Χ., ό Άγωνίδης τόν κατηγόρησε γιά προδοσία. Σύμφωνα μέ τόν Πλούταρχο, ή έτυμηγορία του δικαστηρίου ήταν προαποφασισμένη: ό Φωκίων καί οι φίλοι του καταδικάστηκαν σέ θάνατο.

- Ό Φωκίων όρίσθηκε νά πιεί τό κώνειο τελευταίος. Πρίν πεθάνει, προέτρεψε τόν γιό του Φώκο νά μήν κρατήσει κακία στους Άθηναίους. Έπειδή όμως τό δηλητήριο έξαντλήθηκε, ό δήμιος ζήτησε νά πληρωθεί γιά νά παρασκευάσει νέο. Ό Φωκίων τό πλήρωσε, λέγοντας εύθυμα: «Όύτε νά πεθάνεις δέν μπορείς στην Άθήνα».

- Τί κρίμα... Καί πού τόν έθαψαν; ρωτάει ή Μαρία πολύ στενοχωρημένη.

- Βγήκε νόμος νά άπαγορευτεί ή ταφή του. Κάποιος Κωνωπίωνας όμως, πού

ἀναλάμβανε τέτοιες πράξεις ἐπί πληρωμῇ, ἔκλεψε τῆ σορό τοῦ Φωκίωνα καί ἔτσι ἡ γυναίκα του ἔθαψε τά κόκκαλά του στήν ἐστία τοῦ σπιτιοῦ τους. Σύντομα ἡ κοινή γνώμη ἄλλαξε, ὁ Ἄγνωνίδης ἐκτελέστηκε καί οἱ Ἀθηναῖοι τίμησαν τόν στρατηγό τους Φωκίωνα μέ ἕνα χάλκινο ἄγαλμα καί ἀξιοπρεπή ταφή.

Χειροκροτᾶμε τήν ομάδα γιά τήν ωραία παρουσίαση, ὅταν ὁ Νίκος ἀπό τό τελευταῖο θρανίο σηκώνεται μέ ἀγανάκτηση:

- Πῶς γίνεται, κυρία, καί ὄλους τούς μεγάλους τούς καταδικάζουν; Προχτές λέγαμε γιά τόν Σωκράτη πού καταδικάστηκε σέ θάνατο μέ τόν ἴδιο τρόπο. Ἀλλά καί στή νεότερη ἱστορία δολοφονήσαμε τόν Καποδίστρια! Δικάσαμε τόν Κολοκοτρώνη!

- Ναί, παιδιά, δυστυχῶς ἡ ἑλληνική ἱστορία ἔχει νά παρουσιάσει καί τέτοιες μελανές σελίδες. Εἶναι, θαρρεῖς, στό αἷμα τῆς φυλῆς μας νά ὀδηγεῖ στόν θάνατο τούς ἀριστούς καί ἰκανούς. Κοινή ἡ ἀγνωμοσύνη στούς μεγάλους ἄνδρες τῆς Ἑλλάδας. Ἡ πατρίδα μας δέν εἶχε πάντοτε ἠγέτες πού τῆς ἄξιζαν, ἀλλά κι ὅταν στό διάβα τῶν καιρῶν ἐμφανίζόταν κάποιος, ἔβρισκε ἄδοξο τέλος. Μακάρι νά μὴν κάνουμε κι ἐμεῖς τά ἴδια! "Ἐλα, Γιώργο, τώρα νά μιλήσεις στήν τάξη καί... μὴν πτοεῖσαι ἄν δέν τούς πείσεις! Θυμήσου τόν Φωκίωνα!

M.E.X.

Νέος χρόνος ἀνατέλλει...

Τὴν Κυριακή 16 Ἰανουαρίου, στήν κατάμεστη κεντρική αἴθουσα τῆς Ἀδελφότητος, πραγματοποιήθηκε ἡ καθιερωμένη κοπή τῆς βασιλόπιτας.

Μέ ἕνα σύντομο, δυναμικό, ἀγιογραφικό λόγο ὁ ὀμιλητής κ. Ἀθανάσιος Παπαρνάκης, καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ., παρουσίασε τήν εὐθύνη τοῦ καθενός μας γιά τήν ἀξιοποίηση τοῦ νέου χρόνου, πού ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μᾶς ἐμπιστεύεται.

Εὐχάριστη ἔκπληξη ἀποτέλεσε στή συνέχεια ἡ χαριτωμένη πρώτη ἐμφάνιση τῆς παιδικῆς χορωδίας ἀγοριῶν τοῦ συνδέσμου Νέων «Λύχνος», πού πρόσφατα συστήθηκε. Οἱ ἀγγελικές φωνές τῶν μικρῶν χορωδῶν, πού ἔψαλαν ἐπικάιρα ἄσματα καί κάλαντα, συγκίνησαν καί ἐνθουσίασαν τούς ἀκροατές.

Τέλος, ὁ πνευματικός τῆς Ἀδελφότητάς μας π. Μιχαήλ Κόνιας εὐλόγησε τή βασιλόπιτα, ἐνῶ τόν τεμαχισμό τῆς ἀνέθεσε ὁ κ. πρόεδρος στόν ἀντιπρόεδρο καί ἀρχαιότερο μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου κ. Κωνσταντῖνο Παπαδόπουλο. Χειροκροτήσαμε τούς τρεῖς τυχερούς καί ἀπό καρδιάς εὐχηθήκαμε νά εὐλογῆσει ὁ Κύριος περίσσια «τὸν νέον ἐνιαυτὸν τῆς χρηστότητός Του» γιά τὸν καθένα μας καί ὅλη τήν Ἐκκλησία μας, τήν Ἀδελφότητα, τήν πατρίδα μας καί τὸν κόσμο ὅλο.

“Όταν οι μάσκες πέφτουν...”

‘Η Φυσική ήταν τό αγαπημένο του μάθημα καί ποτέ δέν καταλάβαινε πώς περνούσε ή ώρα, όταν τό παρακολουθούσε. Ποτέ δέν κοίταξε τό ρολόι του, όταν ό καθηγητής δίδασκε ή πολύ περισσότερο όταν τούς έδειχνε ένα πείραμα. Σήμερα όμως ό Περικλής δέν καταλάβαινε τίποτα. “Όχι πώς τό προσπάθησε, δέν είχε μυαλό γιά τίποτα. ‘Ο νούς του ήταν κολημένος στην άρνηση του πατέρα του νά του έπιτρέψει νά πάει στόν άποκριάτικο χορό τών Γυμνασίων τής πόλης τους. ‘Ο Περικλής άντέδρασε στην άρχή μέ παρακάλια, μά όταν είδε πώς ή άπόφαση του πατέρα του ήταν σταθερή, τότε θύμωσε, κι ό θυμός του έγινε όργή κι άπειλήσε ότι θά πάει δίχως τήν άδειά του, κι έφυγε τό πρωί γιά τό σχολείο τόσο θυμωμένος πού δέν καταδέχτηκε ούτε τό χαρτζιλίκι νά πάρει πού του άφησε γιά τό κολασιό του.

- Περικλή, πού τρέχει ό νούς σου, παιδί μου; άκουσε τόν αγαπημένο του καθηγητή νά τόν ρωτᾶ κι έγινε κόκκινος σάν τή φωτιά.

- “Έλα, σήκω νά μέ βοηθήσεις νά κάνουμε μαζί τό πείραμα, του είπε καί κείνος δίχως νά βγάλει μιλιά σηκώθηκε.

“Όταν χτύπησε τό κουδούνι, ένωσε νά λυτρώνεται. “Έτρεξε νά βγει πρώτος. “Ηθελε νά κρυφτεί, νά μήν τόν ρωτήσει κανείς γιά τόν χορό, νά μήν του προτείνει κανείς νά αγοράσει κάρτα. “Έψαξε, άπό τή γωνιά πού κάθισε μονάχος του, νά δει πού ήταν οι φίλοι του, πού ήταν ό πρόεδρος του Δεκαπενταμελούς πού είχε τίς κάρτες. Τόν είδε άπό μακριά νά τίς έχει μέ τρόπο στά χέρια του καί νά κάνει τίς συναλλαγές του μέ τά παιδιά στην αύλή.

- Περικλή, πού κρύφτηκες έδῶ, παι-

δί μου; “Έφαγα όλη τήν αύλή νά σε βρω.

‘Ο κύριος Αύγερης, ό καθηγητής τής Φυσικής, κοίταξε στά μάτια τόν Περικλή κι ή ματιά του ήταν σάν νά έλεγε: «“Έλα τώρα, έμένα δέν μέ ξεγελάς, κάτι σου συμβαίνει».

- Λοιπόν; Τί έγινε; τόν ρώτησε, κι ό Περικλής έσφιξε άθελά του τίς γροθιές του.

- “Α, έσύ είσαι πολύ άγριεμένος, φίλε μου! του είπε πειράζοντάς τον, κι ό Περικλής ξεσφιξε τίς γροθιές του.

- ‘Εσείς οι μεγάλοι δέν μάς καταλαβαίνετε, είπε καί μέ βιάση του διηγήθηκε τή συνομιλία πού είχε μέ τόν πατέρα του.

- Γι’ αυτό ήσουν έτσι σε όλο τό μάθημα;

‘Ο Περικλής έγινε «ναί» μέ τό κεφάλι του.

- Τόσο πολύ θέλεις νά πᾶς στόν άποκριάτικο χορό; τόν ρώτησε.

- Κύριε, όλα τά παιδιά θά πάνε, είπε ξεθαρρεμένος ό Περικλής. “Όλη ή Τρίτη θά πάει..., ό πατέρας μου μέ θεωρεί άκόμα μωρό.

Τό κουδούνι πού χτύπησε έκοψε τή συζήτηση κι ό κύριος Αύγερης, πού είχε μάθημα κι ήταν πάντα συνεπής στην ώρα του, τόν χτύπησε άπαλά στόν ώμο.

- Θά τά ξαναπούμε, Περικλή, του είπε κι έκανε νά φύγει.

- Μά, κύριε, ό χορός είναι αύριο τό βράδυ, είπε μέ άπόγνωση ό Περικλής.

- Τό ξέρω! άπάντησε ήρεμα ό κύριος. Μήν ξεχνᾶς πώς έχω κι έγώ παιδί στην Τρίτη τάξη, είπε καί άπομακρύνθηκε.

Ούτε πού τό σκέφτηκε ό Περικλής ότι ό κύριος Αύγερης είναι ό πατέρας του Σωτήρη. Καί ναί, ό Σωτήρης, πού είναι

στό πρώτο τμήμα, είχε από την αρχή δηλώσει πώς δεν θα πάει.

«Δέν σέ αφήνει ή μαμά;», τόν είρω-νεύτηκε κάποια. «Όχι, δέν θέλω ἐγώ νά πάω», τῆς ἀπάντησε καί τῆς ἔκοψε τή φόρα.

Ξεκίνησε νά πάει καθυστερημένος στήν τάξη του. Οὔτε πού θυμόταν τί μάθημα ἔχει. Πέρασε μπροστά ἀπό τίς τουαλέτες κι ἄκουσε τόν πρόεδρο τοῦ Δεκαπενταμελοῦς νά μιλά δυνατά μέ κάποιον:

- Ντρέπομαι νά πῶ στά ἄλλα Γυμνάσια τό πόσο λίγες κάρτες πουλήσαμε. Τόν Περικλῆ δέν τόν εἶδα πουθενά στό διάλειμμα, αὐτός εἶπε πώς θά ἔρθει. Πρέπει νά πείσουμε τούς μικρότερους. Στό ἐπόμενο διάλειμμα θά πλευρίσουμε τά πρωτάκια.

- Σιγά μήν ἔρθουν τά πρωτάκια. Ποιός γονιός θά ἀφήσει τό δωδεκάχρονο παιδί του νά πάει σέ ἓνα τέτοιο χορό; Θυμάσαι τί γινόταν πέρσι;

- Ἄσε, φίλε, ἀκούστηκε ὁ ἄλλος νά λέει, ἐδῶ πού τά λέμε κι ἐγώ νά ἤμουν γονιός, δέν θά ἄφηνα τό παιδί μου νά πάει... Ἐδῶ σέ ἀπλό χορό γίνεται χαμός, ὄχι τώρα πού εἶναι μασκέ...

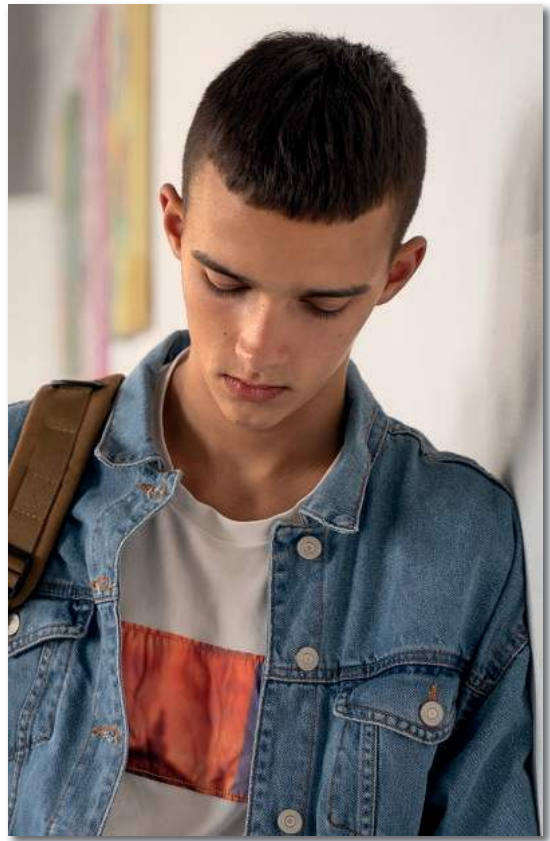
Κρύφτηκε πίσω ἀπό τήν πόρτα ὁ Περικλῆς μέχρι νά φύγουν καί δέν πίστευε σέ αὐτά πού ἄκουσε. Μά αὐτοί γιά νά τόν πείσουν τοῦ ἔλεγαν ὅτι εἶναι ὅλα πολύ προσεγμένα καί ἀκίνδυνα. "Ὅτι μόνον "οἱ φλῶροι" δέν πᾶνε κι ὅτι θά εἶναι ἀπό τούς λίγους πού θά χάσουν μία τέτοια εὐκαιρία...

- Σπυρόπουλε, γιατί δέν εἶσαι στήν τάξη σου; Εἶσαι καλά, παιδί μου;

Ἡ φιλόλογος τοῦ τμήματός του τόν πλησίασε ἀνήσυχη.

- Ξεχάστηκα στήν αὐλή, κυρία, εἶπε καί ἀπέφυγε τό βλέμμα τῆς.

- Ὁ Σπυρόπουλος εἶναι; ἀκούστηκε ἡ φωνή τοῦ Διευθυντῆ στόν διάδρομο.

Ἔλα, παιδί μου, λίγο στό γραφεῖο μου, τοῦ εἶπε, καί ὁ Περικλῆς ἔνιωσε τά πόδια του νά λυγίζουν.

Μπήκε ἀναστατωμένος στό γραφεῖο καί ὁ Διευθυντής τοῦ χαμογέλασε ἐνθαρρυντικά.

- Πολύ σέ ἀγαπᾶ ὁ πατέρας σου, παιδί μου, τοῦ εἶπε καί τοῦ ἔβαλε στό χέρι ἓνα δῖευρο. Ξέχασες νά τό πάρεις τό πρωί κι ὁ πατέρας σου τό ἔφερε καί μέ παρακάλεσε νά σοῦ τό δώσω. Ἄχ, αὐτοί οἱ γονεῖς, εἶπε μέ νόημα ὁ Διευθυντής, κι ὁ Περικλῆς ἀφοῦ εὐχαρίστησε, βγήκε ἀπό τό γραφεῖο κατακόκκινος.

Μπήκε στήν τάξη, λέγοντας στόν καθηγητή τῆς Μουσικῆς μία δικαιολογία γιά τήν καθυστέρηση καί περίμενε ὑπομονετικά νά χτυπήσει τό κουδούνι. Ἐχοντας τό δῖευρο στήν τσέπη του, ἔνιωθε τήν πείνα νά τόν ζώνει, μά καί τήν καρδιά του νά ζεσταίνεται.

- Περικλῆ, Περικλῆ, ἄκουσε στό διά-

λειμμα τόν Σωτήρη τόν Αύγέρη νά τόν φωνάζει.

Γύρισε καί τόν κοίταξε ξαφνιασμένος.

- Σέ ψάχνει ὁ μπαμπάς μου, τοῦ εἶπε κι ἔδειξε τόν κύριο Αύγέρη στήν ἄλλη ἄκρη τῆς αὐλῆς.

Ἔτρεξε λευτερωμένος ὁ Περικλῆς ἐκεῖ πού ἦταν ὁ καθηγητής του:

- Θά δώσετε ἄδεια στόν Σωτήρη νά ἔρθει αὐριο τό βράδυ στό σπίτι μου νά παίξουμε μαζί;

- Πῶς κι ἔτσι Περικλῆ μου; τόν ρώτησε ἐκεῖνος. Δέν θά πᾶς στόν ἀποκριάτικο χορό;

- Δέν θά πάω, κύριε, γιατί πρὶν ἀπό λίγο πέρασε οἱ μάσκες..., ἀπάντησε ὁ Περικλῆς καί τοῦ διηγήθηκε τή συνομιλία πού ἄκουσε.

- Ἔ, Περικλῆ, πού εἶσαι; ἄκουσε λίγο ἀργότερα μπαίνοντας στόν διάδρομο τόν πρόεδρο νά τοῦ φωνάζει. Σοῦ ἔφερα τήν κάρτα.

- Δέν θά ἔρθω, φίλε μου, τοῦ εἶπε ἀφοπλιστικά ἀποφασισμένος ὁ Περικλῆς.

- Μά γιατί; ρώτησε ξαφνιασμένος καί ἀπογοητευμένος ὁ πρόεδρος.

- Γιατί δέν μοῦ ἀρέσουν οἱ μάσκες, εἶπε καί προχώρησε.

- Μά δέν εἶσαι ὑποχρεωμένος νά φορέσεις, τοῦ εἶπε μέ ἐλπίδα ἐκεῖνος.

- Γιά τίς μάσκες πού φοράτε ἐσεῖς μιλάω, τοῦ ἀπάντησε καί μπήκε στήν τάξη του.

Ἐλένη Βασιλείου

Σχόλιο στήν ἐπικαιρότητα

Ματωμένο

Εἶναι ἤδη βέβαιο ὅτι τό Παγκόσμιο Κύπελλο 2022 πού πραγματοποιήθηκε στό Κατάρ εἶναι τό πιό ἀκριβό πού ἔχει διεξαχθεῖ ἀπό τό 1930. Ἐκτιμᾶται μάλιστα ὅτι ἡ διοργάνωσή του κόστισε περισσότερο ἀπό ὅλα μαζί τά προηγούμενα 21 Παγκόσμια Κύπελλα ἀθροιστικά. Ἡ ἀμερικανική ἐταιρεία συμβούλων ἀθλητικῶν οικονομικῶν Front Office Sports ἔχει ὑπολογίσει τό κόστος στά 220 δισεκατομμύρια δολάρια.

Τό οικονομικό ὅμως ζήτημα ἐπισκιάζεται ἀπό τήν τύχη τῶν μεταναστῶν ἐργατῶν πού βρίσκονται στό Κατάρ τήν τελευταία δεκαετία. Ὁ πληθυσμός του ἀνέρχεται σέ 250.000 Καταριανούς καί 2.750.000 μετανάστες ἐργάτες. Τό 80% δηλαδή τοῦ πληθυσμοῦ εἶναι ἀλλοδαποί. Ἔπρεπε νά χτιστοῦν γήπεδα ποδοσφαίρου σέ μιά χώρα ὅπου κανεῖς δέν ἔπαιζε ποδόσφαιρο. Ὁ ἀρχικός σχεδιασμός περιλάμβανε 12 γήπεδα. Κατασκευάστηκαν 8, τό ἓνα ἀφαιρούμενο, τό ὁποῖο θά «δωρίσουν» σέ κάποια χώρα, ὅπου παίζεται ποδόσφαιρο. Τό θέμα ἦταν ὅτι, γιά νά κατασκευάσουν τά 8 γήπεδα, ξενοδοχεῖα, ἀεροδρόμιο, αὐτοκινητόδρομους, ἐμπορικό κέντρο, χρειάζονταν πολύ φθηνά ἐργατικά χέρια. Ἔτσι προσέλαβαν μετανάστες.

Μέσα ἀπό ἓνα σύστημα δουλείας, πού λέγεται «Καφάλα» καί τό ὁποῖο δίνει πλήρη ἐξουσία σέ κάποιον διαχειριστή (μαῦρο), προσλαμβάνονται μετανάστες, τούς ὁποίους ἐκμεταλλεύονται μέ τήν παρακράτηση τῶν διαβατηρίων τους. Οἱ ἐργάτες ἐργάζονται ἔως 18 ὥρες τήν ἡμέρα, μέ μηδενικά ἐργατικά δικαιώματα, χωρίς δικαίωμα ἀλλαγῆς ἐργασίας. Ἡ κατασκευή τῶν ἔργων στό Κατάρ, χωρίς

Μουντιάλ 2022

αυτό τό διεστραμμένο σύστημα, μέ θερμοκρασίες πού κυμαίνονται άπό 30° έως 50° ύπό σκιά, θά ήταν άδύνατη.

Τό 2016, ή Διεθνής Άμνηστία κατηγόρησε τό Κατάρ ότι χρησιμοποιεί καταναγκαστική έργασία. Υπάρχουν μάλιστα κι άναφορές ότι χιλιάδες μετανάστες έργάτες έχουν πεθάνει στό Κατάρ άπό τό 2010. Τόν Φεβρουάριο του 2021, ή έφημερίδα «The Guardian» άνέφερε ότι 6.500 μετανάστες έργάτες άπό τήν Ίνδία, τό Πακιστάν, τό Νεπάλ, τό Μπαγκλαντές και τή Σρί Λάνκα πέθαναν στή χώρα αύτή μεταξύ 2010 και 2020. Είδικόι σέ θέματα άνθρωπίνων δικαιωμάτων λένε ότι ένας τεράστιος άριθμός άπό αύτούς πού έχασαν τή ζωή τους βρισκόταν στή χώρα είδικά λόγω του Παγκοσμίου Κυπέλλου. Άπό τό 2010 κατά μέσο όρο πέθαιναν 12 έργαζόμενοι τήν έβδομάδα έν ώρα έργασίας. Συνολικά 6.751 μετανάστες έργάτες θυσιάστηκαν, για νά ζητωκραυγίσουν οί ποδοσφαιρόφιλοι «ζήτω» στήν ομάδα τους.

Έπιπλέον, πρόσφατα στό Ίράν, ή 22άχρονη Mahsa Amini σκοτώθηκε στά χέρια τής άστυνομίας, έπειδή φορούσε «λάθος τή μαντίλα». Τό γεγονός αύτό προκάλεσε κύμα διαμαρτυρίας σέ όλο τόν κόσμο. Άλλά τό ότι τό Παγκόσμιο Κύπελλο 2022 πραγματοποιήθηκε σέ μιά χώρα

όπου, μεταξύ άλλων, άπαγορεύεται στίς γυναίκες νά άθληθούν, δέν ένόχλησε κανέναν.

Ένα μήνα κράτησε τό Παγκόσμιο Κύπελλο 2022 τριάντα ήμέρες τά έργοστάσια του Κατάρ λειτουργούσαν άσταμάτητα για τή συντήρηση του κλιματισμού σέ 8 γήπεδα, ξενοδοχεία, τουριστικά και έμπορικά κέντρα. Άφησαν καυσαέρια, τά όποια ίσοδυναμούν μέ αύτά πού έκτοξεύουν 10.000 αυτοκίνητα άνά ώρα. Όλα παραβλέπονται και όλα έπιτρέπονται, για νά διεξαχθεί τό ποδοσφαιρικό πάρτι, έπειδή ό άθλητισμός είναι... ύγεια.

Στήν Εύρώπη τό Μουντιάλ του Κατάρ όνομάστηκε «Παγκόσμιο Κύπελλο τής Ντροπής». Ήταν μιά μορφή διαμαρτυρίας για ένα Παγκόσμιο Κύπελλο ποδοσφαίρου, πού άφαίρεσε τίς ζωές και τά όνειρα χιλιάδων μεταναστών έργαζόμενων, για τούς όποίους κανείς δέν νοιάστηκε. Θυσιάστηκαν για 8 γήπεδα, πού για τριάντα μέρες ήταν γεμάτα όπαδούς και στό έξής -για πάντα- θά είναι άδεια, σέ έναν κόσμο πού στροβιλίζεται στή δίνη πολυποίκιλης κρίσης, μέ έκατομμύρια έκτοπισμένους άπό τήν πείνα.

Ζήτω τό ποδόσφαιρο!

Ίσχυροί τής γής, ταΐστε τόν λαό άρτους και θεάματα!

Εύδοξία Αύγουστίνου

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

«'Ελλάς, 'Ελλάς, μή μᾶς ξεχνᾶς!»

Ἦταν τό σύνθημα πού ἀκούστηκε στή Χειμάρρα (Βόρειο Ἡπειρο), κατά τήν ἐπίσκεψη τοῦ ἑλληνα πρωθυπουργοῦ παραμονές Χριστουγέννων, ἀπό γέροντες, νέους καί νέες, Ἕλληνες κατοίκους τῆς περιοχῆς. Στό σύνθημα, πού ἐκφράζει ἀπόλυτα ἕνα διαχρονικό αἴτημα-παράπονο τῆς ἑλληνικῆς ἐθνικῆς μειονότητας πρὸς τὴ Μητέρα Πατρίδα, ὁ πρωθυπουργὸς ἀπάντησε: «Ἡ Ἑλλάδα σᾶς σκεπάζει πάντα! Νὰ τό ξέρετε αὐτό». Μακάρι νὰ ἦταν ἔτσι, ἀλλὰ τό γνωρίζουν ὅτι δέν εἶναι. Ἡ Ἑλλάδα, δυστυχῶς, ξεχνάει τὰ ἐκτός συνόρων παιδιά της, τὰ ἀντιμετωπίζει σάν ξένα. Ἔτσι τουλάχιστον γίνεται μέχρι σήμερα, εὐχόμαστε ν' ἀλλάξει τώρα. Κάλιο ἀργά παρά ποτέ!

Ὁ ἐκπρόσωπός τους, καλωσορίζοντας τόν πρωθυπουργό εἶπε: «...Ἐμεῖς ἐδῶ, παρόλα τὰ προβλήματά μας, ζοῦμε ὡς Ἕλληνες ἐδῶ καί χιλιετίες. Ἐχουμε ἀποφασίσει νὰ ζήσουμε ἔτσι. Τό χρωστάμε στοὺς προγόνους μας, τό χρωστάμε στίς γενιές πού ἔρχονται. Βοηθήστε μας!...». Τί νὰ πεῖ κανεὶς γι' αὐτοὺς τοὺς αὐθεντικούς Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι εἶναι δεμένοι μέ τίς ρίζες τους! Παρά τίς στερήσεις καί τήν καταπίεση πού δέχονται ἀπό τό ἀλβανικό κράτος, κρατοῦν ζωντανό τόν ἑλληνικό πολιτισμό, τήν

Ὁρθοδοξία καί τήν Παράδοση στόν τόπο τους, ἐνῶ εἶναι ξεχασμένοι ἀπό τό ἑλληνικό κράτος. Δίνουν τό παράδειγμα σ' ἐμᾶς τοὺς ἐντός τῶν συνόρων μίξερους Ἕλληνες. Φυλᾶνε τίς Θερμοπύλες τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί τῆς Ὁρθοδοξίας! Ὑποκλινόμαστε μέ σεβασμό μπροστά στό γενναῖο φρόνημά τους.

Χωρίς σχόλιο...

Δημιουργήθηκε σάλος καί γράφτηκαν πολλά σχετικά μέ τήν παράδοση πρακτικὴ πού ἀρχίζει νὰ γίνεται μόδα στήν πατρίδα μας: νὰ ψυχαγωγούν παιδιά 3-13 χρονῶν τύποι πού αὐτοπροσδιορίζονται ὡς drag queen. Πρόκειται συνήθως γιὰ ἄνδρες πού ντύνονται καί μακιγιᾶρονται γυναικεῖα μέ ἐξτρεμιστικό-προκλητικό τρόπο καί αὐτοαποκαλοῦνται καλλιτέχνες. Τήν παράδοση «παιδική» αὐτὴ ψυχαγωγία ὑποστηρίζουν φυσικά φιλελεύθεροι καί... ἄνετοι παιδαγωγοί, γονεῖς, ἀλλὰ καί ἐπιφανῆ πρόσωπα, πολιτικοὶ καί πολιτιστικοὶ παράγοντες. Ὡστόσο ὁ κόλαφος ἔρχεται ἀπό τό ἴδιο τους τό... σινάφι: Ἕνας-μία ἀμερικανίδα drag queen τόν Ἰανουάριο τοῦ 2020 κυκλοφόρησε ἕνα βίντεο (βλ. real.gr), ὅπου πληροφορεῖ τοὺς γονεῖς πού ἐπιλέγουν νὰ ψυχαγωγούν τὰ παιδιά τους τέτοιου εἴδους ἄνθρωποι: «Ἕνας drag queen παίζει σέ νυχτερινὰ κέντρα

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

διασκέδασης για ἐνήλικες. Ἐκεῖ ὑπάρχει πολλή βρομιά, ναρκωτικά κ.ἄ. Ὅποτε δέν νομίζω ὅτι αὐτός εἶναι ὁ δρόμος πού θά θέλατε νά ἐξερευνησε τό παιδί σας... Τό νά ἐπιτρέψετε νά ἐμπλέκεται μέ drag εἶναι ἐξαιρετικά ἀνεύθυνο ἀπό μέρους σας...». Τά δικά μας σχόλια περιπεύουν!

Ντροπή καί ταπείνωση

Ἦταν δασκάλες, οὔτε 20 χρονῶν καλά-καλά, καί χάρισαν τὰ νιάτα τους καί τό αἷμα τους στήν ἑλληνική μακεδονική γῆ μέ ἕναν μόνο σκοπό: νά σταματήσουν τή βουλγαρική προπαγάνδα πού ἴδρυνε σχολεῖα, για νά ἐκβουλαρίσει τὰ Ἑλληνόπουλα τῆς Μακεδονίας. Αὐτά στά 1904-1908. Στίς μέρες μας, πού οἱ ἡγέτες μας πανηγυρίζουν ἤ ἀπλά ὑπερετοῦν πιστά (ἀντί νά ἀκυρώσουν) τήν ἐπαίσχυντη Συμφωνία τῶν Πρεσπῶν, ἰδρύεται στή Φλώρινα ἐπισημως μέ ἀπόφαση τοῦ Εἰρηνοδικείου σωματεῖο μέ τήν ἐπωνυμία: «Κέντρο "Μακεδονικῆς" Γλώσσας στήν Ἑλλάδα» (βλ. thefestival.gr). Πῶς θά σταθοῦμε μπροστά στίς ἡρωικές δασκάλες τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγώνα καί θά τίς ποῦμε ὅτι ἄδικα ἔχασαν τὰ νιάτα τους καί τή ζωή τους; Καί τί θά ἀπαντήσουμε στά παιδιά μας, πού σέ λίγα χρόνια, ἀφελῶς ἴσως ἀλλά ὄχι ἀδικαιολόγητα, θά μᾶς ρωτοῦν: «Ἀφοῦ εἶ-

μαστε Μακεδόνες (ἐφόσον γεννηθήκαμε στήν Κεντρική, Ἀνατολική, Δυτική Μακεδονία), γιατί δέν μαθαίνουμε κι ἐμεῖς αὐτή τή "Μακεδονική" γλώσσα ἀλλά τὰ Ἑλληνικά;». Μέχρι στιγμῆς τὰ κέρδη τῆς ψευδοσυμφωνίας εἶναι ντροπή καί ταπείνωση. Τό ἐρώτημα εἶναι ἂν ἀγγίζουν αὐτά τὰ αἰσθήματα τίς συνειδήσεις τῶν ἀρμοδίων.

Εἰσαγγελέας ἐναντίον Εἰρηνοδικείου

Μέ ἱκανοποίηση διαβάσαμε στόν Τύπο (βλ. kathimerini.gr) ὅτι πρός τό παρόν ἀνακόπηκε ἡ ἀπόφαση τοῦ Εἰρηνοδικείου Φλώρινας πού εἶχε ἀναγνωρίσει τό ὡς ἄνω σωματεῖο, τό ὁποῖο ἔχει στόχο τή διατήρηση καί καλλιέργεια τῆς «μακεδονικῆς» γλώσσας στήν Ἑλλάδα καί τήν ὑποστήριξη τῆς εἰσαγωγῆς τῆς ὡς προαιρετικοῦ μαθήματος σέ δημόσια σχολεῖα καί πανεπιστήμια στήν Ἑλλάδα! Ὅπως σημειώνει τό δημοσίευμα: «Ἡ Εἰσαγγελέας Πρωτοδικῶν Φλώρινας Ἀναστασία Καλαϊτζή ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ἀπόφαση ἀναγνώρισης τοῦ σωματείου παραβιάζει τή διεθνή Συμφωνία τῶν Πρεσπῶν!, ἐνῶ κάνει λόγο για προσπάθεια δημιουργίας μειονότητας». Ἡ δικάσιμος για τήν ἐξέταση τοῦ ζητήματος πού ἔθεσε ἡ Εἰσαγγελέας ὀρίστηκε για τίς 2/2/23.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
ΠΕΛΟΠΟΣ 7
54633 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

